

WESTERN ROMAN
LASSO
Cijena 480 d broj 764



John Gray



BRACA BATES



John Gray

BRAĆA BATES





**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – OOUR
Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO
•Vjesnik•, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
John Gray: **Braća Bates**
Naslov originala: Terror
Copyright: VPA
Recenzija: Tomislav Odlešić
Prijevod: Nevenka Jelčić
Laso broj 764 izlazi 3. 6. 1988.
u nakladi od 60.500 primjeraka

I

Vode Colorada bile su sive poput gustih pramenova magle što se u jutarnjem svitanju uzdižu iz dolina i šire iznad krajolika kao gusti veo. Valovi rijeke bili su spori, tiho su grgoljili i prolazili kraj pješčanih obala koje su samo tu i tamo obrasle šarenim grmovima kadulje i isušenim žbunjem meskvite.

Jahač s jugoistoka jahao je polaganim kasom, a onda je konja pritjerao do obale rijeke. Njegov mršavi lik jedva se nazi-
rao iz mliječnih pramenova jutarnje magle. Tamnosmeđi ždrijebac pognuo je glavu i počeo piti. Čovjek je sjahao. Koža sedla škripala je od vlage. Konj pođe još nekoliko koraka. Ne podigavši glavu, zastane, dok su se valovi rijeke blago vrtložili oko njegovih kopita. Muškarac kraj konja bio je visok i mršav, izgledao je vitak poput izgladnjela vuka. Kretnje su mu bile gipke, a u njegovim čeličnosivim očima zrcalila se divljina i opreznost životinje.

Čovjek se nije micao. Gledao je konja. Šuteći, maknuo je pramenove tamnosmeđe kose s čela i gurnuo obod šešira na zati-ljak.

Na sebi je imao otrcane hlače, na nogama čizme od grube kože, a na izblijedjeloj baršunastoj jakni svjetlucala se srebrna zvijezda u krugu.

Zvao se Will Malroy – bio je rendžer iz Texasa.

Lice mu je bilo uglato i prošarano brojnim borama. Šutke je dohvatio uzde i odveo konja od rijeke natrag do izrovanog kolnog puta što se protezao tik uz rijeku i provlačio ovim krajem poput zmiје u bezbrojnim zavojima. Tamo je omotao uzde oko deblje grane u grmlju. Konj je nevoljko frktao. Malroy ga desnicom potapša po vratu i pođe do ruba grmlja.

Jutarnja se magla sve više i više rasplinjavala. Jake zrake sunca razbijale su maglu i spuštale se na zemlju poput zapaljenih strelica.

Will Malroy je mogao s brežuljka pogledom obuhvatiti široki vidik i pratiti što se zbiva na cesti koja je završavala u jednom malom, prašnom gradiću. Nijemo je promatrao ravne krovove Marble Fallsa, udaljene oko pet kilometara. Stisne oči.

Čovjek je stajao poput spomenika, vitak, nepomičan, krut kao pećina.

Nakon nekoliko trenutaka ruke mu se lagano pomaknuše.

Spretno smota cigaretu, gurne je među uske, blijede usnice, kresne šibicu o nokat palca i mirno zapuši.

Rendžer je imao poput dlana široki opasač s dvostrukim nizom metaka. Iznad desne butine, u rukom izrađenim koricama, njihao se težak kolt.

Sunce se uzdizalo kao užarena kugla i prosipalo zrake na krajolik prekriven rosom. Hladan zrak postajao je topliji, a visoko na nebu plovilo je nekoliko bijelih oblačića. Činilo se kao da su sunčeve zrake pretvorile vodu rijeke Colorado u tekuće zlato.

Nakon četvrt sata Will Malroy zadovoljno kimne. Vрати se do konja i izvuče vinčesterku iz navlake na sedlu. Ruka mu klizne prema revolveru. Gurne ular unatrag. Kada se okrenuo i došao do ruba gustog, divlje obraslog grmlja, ubaci metak u cijev vinčesterke. Onda otkoči kokot i uperi oružje.

Na udaljenosti od nekoliko

stotina metara pojavila su se dva jahača na kolnom putu.

Dolazili su iz Marble Fallsa i približavali se kasom. Obojica su bili još mladi, a po držanju u sedlu bilo je očito da su pijani. S vremena na vrijeme kreštavo bi se nasmijali.

Will Malroy se nije micao. Netremice je gledao u njih. Pratio je njihov put, svaku kretnju. No oni ga nisu mogli vidjeti. Bio je dobro zaklonjen, a oni su bili lakoumni i neoprezni, k tome pijani.

Starijemu od dvojice jahača bilo je možda samo oko dvadeset godina i djelovao je snažno poput mladog bika. Imao je glatko, suncem opaljeno lice i tanko podrezane brkove. Uz lijevi bok njihao mu se revolver u koricama.

Drugi je bio mnogo mlađi.

Bio je blijed i krhak, ali lukava lica kao u bizamskog štakora. Moglo mu je biti oko sedamnaest godina.

Obojica jahača stigla su do brežuljka. Ponovno su se glasno nasmijali kao što to čine pijanci. Oči su im bile sitne i crvene od alkohola. Will Malroy je vidio to sasvim jasno.

Rendžer još malko podigne vinčesterku i izađe iz sjene šikare.

Raskoračen i prijeteći, kao da je ukorijenjen u tlo, stajao je na brežuljku povrh ceste, udaljen ni desetak metara od jahača.

— Mislim da bi mogli sada stati! — poviče kratko.

Obojica jahača se trgnuše. Okrenuše glave.

Vidjeli su samo jednu sjenu. Pogledi im odlutaše do vrha brežuljka i zastadoše kao prikovani na čovjeku i njegovoj pušci.

– U redu, Hank Bates – reče rendžer ogorčeno. – Tvoj put je završen. Ruke uvis! Nikakva pogrešna kretnja! Bila bi ti posljednja.

Na čelu krupnoga čovjeka pojaviše se graške znoja. Ruke su mu se polagano dizale.

– Sigurno... sigurno se varate, rendžeru. Ja se ne zovem Hank Bates.

Htio se naceriti, ali mu se lice ukoči. U očima mu zablista strah.

Will Malroy ga je mjerio s prezirom, a zatim mu pogled postade tvrd i zapovjedan.

– Ti si sigurno Hank Bates, momče. I ti mene poznaš. Prokleta dobro me znaš, jer sam te prije dvije godine otpremio u Fort Worth. I danas bi još tamo sjedio da te tvoj brat nije izvuкао.

Jahač spusti glavu. Šutio je. Bio je blijed. Rendžerov glas postade leden, dok je govorio:

– Uhapšen si, Hank Bates, uhapšen si zbog trostrukog umorstva i razbojstva. Ovoga puta nećeš doći u Fort Worth, i tvoj te brat neće izvući. Ovoga ćeš puta visjeti na vješalima, Hank Bates, jer ti si ubojica. A ni tvoj brat neće ti moći prerezati uže. Omča ti je već zavezana, Hank Bates.

Mladi razbojnik nije ništa odgovorio.

Rendžer stupi korak naprijed i mahne s cijevi vinčesterke.

– Raspaši se, Bates! Učini to lijevom rukom. Ali budi oprezan, momče! Budi prokleta oprezan!

Hank Bates kimne. Lijeva mu ruka klizne prema kopči opasača. Otvori je, a opasač s oružjem padne na prašnu cestu.

– Sjaši, Bates! – zapovjedi rendžer. – Ruke neka ti ostanu u zraku.

Razbojnik klizne kruto i odervenjele kretnje iz sedla. Posrćući, udalji se od konja i zastane. Disao je stenjući, u očima mu je plamtio strah.

Will Malroy se napola okrene i kruto pogleda drugog jahača.

– Tko si ti, momče? – upita. – Pripadaš li i ti bandi njegova brata?

Mršavi momak snažno zatrese glavom. Drhtao je cijelim tijelom. Glas mu bijaše tanak od uzbuđenja. A kada je otvorio usta, zafrfljao je zbog isturenih zubi.

– Ne, gospodine! Ne! Ja tek odnedavno poznam Hanka, gospodine. White se zovem, gospodine, Slim White... – mucao je i najednom se zagrcnuo.

Will Malroy ga je trenutak odmjeravao.

– Trebalo bi da sebi nađeš bolje društvo, White. Inače neće dugo potrajati, a potjernice s tvojim opisom visjet će na svakom drvetu.

– Da, gospodine. Mislim da ja s time nemam nikakve veze, gospodine. Ja...

– Gotovo sam siguran da ti nisi mnogo bolji od njega – reče Will Malroy promuklo. – Ali, neka te đavo nosi! Hank Bates mi je važniji. Možeš odjahati, sinko! A ako si pametan, odjahat ćeš brzo i daleko, tako brzo i tako daleko koliko je to najviše moguće.

– Ja... ja smijem odjahati, gospodine? – reče mladić, mjereći rendžera s nevjericom.

– Gubi se, momče!

Rendžer ponovno uperi pušku u Hanka Batesa. Drugi prostenje s olakšanjem:

– Naravno, gospodine! Već se gubim, gospodine!

Zgrabivši uzde svojega konja, mladić ga podbode u slabine.

U divljem galopu odmaglio je odatle. Za njim je ostao samo oblik prašine što je poput tankog vela lebdio nad zemljom.

Will Malroy pride konju mladog razbojnika i podigne sa zemlje opasač s revolverom.

– Lezi na tle, Hank! – zapovjedi. – I nemoj pokušati bježati. Stići ću te, Hank. Metak je brži u svakom slučaju.

Rendžer je promatrao mladića kako liježe u travu. Zatim zadovoljno ode do svojeg konja u grmlju. Objesi opasač i vinčesterku na vrh sedla i izvede konja na put. Onda pride momku i pretraži ga.

– Odakle ste znali da sam u Marble Fallsu? – upita mladić.

Polagano se dizao sa zemlje.

Još uvijek je bio blijed, ali činilo se da se njegova nervoza malko stišala. Will Malroy je znao da je mladić opasan, prokleta opasan, zao i lukav poput otrovnice.

– Znao sam, Hank – odvrati rendžer hladno. – Pripovijedali su mi. To je dovoljno.

Mladić s ogorčenjem stisne usne. Rendžer pride svojem konju i uzjaše. Gurne vinčesterku u navlaku i izvuče kolt.

– Penji se, Hank! – zapovjedi mladiću.

Hank pride svojem konju i popne se u sedlo.

– Jaši ispred mene, Hank! – mahne Malroy revolverom. – No budi oprezan! Ni jedan konj nije brži od metka. Uvijek misli na to.

Hank Bates jedva primjetno kimne. Objema rukama uhvati uzde svojeg konja.

– Orvilleu se neće svidjeti ako budem obješen, rendžeru – reče promuklim glasom.

– Nećemo tvojeg brata ništa pitati je li mu se dopada ili ne dopada, Hank. I on će stići na vješala. Možeš biti siguran da ćete se jednoga dana sastati u paklu. Ima dovoljno užadi za obojicu!

– Ne vjerujem baš da ću visjeti – mrmljao je Hank Bates, a pogled mu je bio nepomičan, glas je zvučao šuplje. – Ne vjerujem! – s uvjerenjem ponovi.

Will Malroy pritjera konja i nabije šešir dublje na čelo. Jarke zrake sunca osvijetlile su brazde na njegovu licu koje je

postalo neprirodno kruto i oštro.

— Sigurno ćeš ugledati svojeg krvnika, Bates — reče on uvjerljivo. — Ja ti kažem, popet ćeš se na vješala, svih trinaest stuba. I ni na koji drugi način nećeš sići već kroz vratašca što ih otvara krvnik. Bit će tako i nikako drugačije.

II

Slim White skrene s puta u blizini Leandera i odjaše kasom preko livade. Bio je siv od prašine i veoma uznojen. Konj mu je bio iscrpen, zapjenjen.

Mladić je sjedio u sedlu, nagnut duboko naprijed. Ostavio je za sobom Put Overland i odjurio u nepregledni brežuljkasti krajolik.

Bilo je kasno poslije podne kada je stigao do pastirske kolibe. Bila je sagrađena od debelih greda, a pukotine su bile ispunjene ilovačom koja je od sunčeve žege postala tvrda kao kamen.

Slim White zastane ispred kolibe. Bio je iscrpen i teško je disao. Klizne iz sedla i malko zatetura. Iz nogu kao da mu je izašla sva snaga. Zaustavi konja koji spusti glavu i više se nije micao.

Slim White pođe prema vratima kolibe. Ali kada je stigao do njih, naglo se otvoriše iznutra. Mladić se razrogačenih očiju zagleda u cijev kolta. Čovjek iza kolta se cerio. Spusti ga i oslobodi Slimu ulaz u kolibu.

— Uđi, momče. Gdje je Hank?

Slim White čudno pogleda čovjeka. Uđe bez riječi u kolibu. Šest muškaraca nalazilo se u jedinjoj prostoriji. Podigli su poglede kada je mladić ušao.

Iza grubo istesana stola ustane jedan čovjek. Djelovao je snažno i divlje kao bizon. Bio je to Orville Bates. Izvuče se iza stola. Korak mu je bio lagan i spretan.

— Ti znaš da te nerado vidam ovdje — reče on mladiću. — Ako te netko vidi...

— Nitko... nitko me nije vidio — reče White.

Naslonivši se na zid, gledao je i teško disao.

— Ipak te ne želim vidjeti ovdje, momče. Preopasno je. Ti to znaš i zbog čega se toga ne pridržavaš?

Orville Bates se približi. Slim White izgledao je pokraj njega kao patuljak. Razbojnikove oči svjetlucale su hladno i oporo.

— Što ćeš tu? Gdje je Hank? — procijedi kroz zube.

— Hank... — započe mladić, a glas mu zazvuči šuplje.

Hvatao je zrak. Onda mu pogled zablista, glas mu snažnije zazvuči, ali je još drhtao:

— Hank... Hank je uhapšen.

Orville Bates je zurio nekoliko trenutaka nijemo u momka.

U kolibi je zavládala tišina, potpuna tišina. Zatim Bates svojim golemim rukama tako snažno zgrabi uska Slimova ramena da je ovaj kriknuo.

— Što je s Hankom? — vikao je Orville Bates i drmao mladića. — Reci mi što je s Hankom!

– urlao je, a glas mu je zvučao poput grmljavine. – Što je s Hankom?

– Mi... ja i on... mi smo išli iz Marble Fallsa – pričao je mlađić. – Molim vas, pustite me, gospodine Bates – zastenjaio je, jer ga je stisak ručetine bolio.

Orville Bates popusti stisak.

– Pričaj, dečko, govori dalje, prokletstvo!

– Jedan rendžer – procijedi Slim White mucajući – jedan rendžer, gospodine Bates, iznenada se pojavio. Stajao je na brežuljku iznad ceste i imao je pušku. Htio je pucati, gospodine Bates. Kažem vam, pucao bi, sigurno bi pucao. Hank je morao sjahati i otkopčati opasač s revolverom. Hank mora na vješala, tako je rekao rendžer, gospodine Bates. A zatim je rekao da se ja mogu izgubiti, jer mene nije poznavao. I da odjašem veoma daleko, rekao je.

– Svinjarija! – vikne jedan od razbojnika, tresne šakom po stolu, ustane, te pušući od bijesa, približi se Slimu. – No, i? – zarije pogled mladiću u oči. – I što je bilo dalje? – Da, što je bilo dalje? – javi se opet Orville Bates i ponovno prodrma Slima Whitea.

Gledao ga je gotovo preklinjući, ali se i u njegovim očima pojavila iskra mržnje, bezgranične, goruće mržnje i strahovitog bijesa.

– Hajde, govori već jednom!

– vikao je divlje.

Slim White kimne. Govorio je isprekidano. Glas mu je tako ja-

ko drhtao da je na trenutke mucao, a ponekad nije mogao istisnuti ni riječi.

– Ja... ja ne znam... ja, ja ne znam, gospodine Bates. Ja ne znam... sigurno ne znam. Hank je morao stati pred rendžera... i držati ruke uvis. Rendžer me je... on me je pitao da li pripadam vama. Rekao sam ne. I... onda me je potjerao.

Slim Shite ponovno zašuti.

Lice mu je bilo blijedo. Živci su mu treperili. Stezao je šake. Lice mu se oteglo.

– Više... više od toga nisam vidio – još procijedi.

Zatim odjednom spusti glavu i zajeca.

– Tko je bio rendžer? – upita Bates.

Slim White podiže glavu i pogleda ga praznim pogledom.

– Tko? – ponovi.

Odmahne glavom, slegne ramenima – znak da nije znao.

– Polegni momka tamo! – reče jedan od muškaraca. – Polegni ga tamo, a ja ću mu skuhati kavu.

Orville Bates podigne Slima Whitea i odnese ga do drvenih ležaljki što su kraj zida bile nanizane jedna iznad druge. Polegne ga na konjski pokrivač.

Slim White zatvori oči. Onda ih ponovno i začuđeno pogleda razbojnike. Ali mu je pogled bio zamućen.

– Tko je bio rendžer, momče? Slime, sjeti se.

Slim White sliježe ramenima.

– Ja... ja ne znam – šaptao je tiho. – Nije... nije rekao, gospo-

dine Bates. Rekao je samo da je prije dvije godine otpremio Hanka u Fort Wort...

Slim White duboko udahne. Jedan od razbojnika mu pride, podigne momkovu glavu i primakne mu vrč poput smole crne, vruće kave. Slim White je zahvalno gutao.

– Više, gospodine Bates, više od toga ne znam...

Sklopi oči i okrene glavu u stranu. Teško je disao. Orville Bates ustane s ruba ležaljke. Lice mu je bilo sivo. Muškarci su ga upitno gledali.

– Poznaješ li ga? – netko ga upita.

Orville Bates kimne. Zakvači šake iza širokog redenika i pođe teškim korakom kroz prostoriju do jedinog prozora u kolibi.

Nijemo se zagleda napolje, na prostrani krajolik preko livada i brežuljaka.

– Da, poznam ga – reče Orville Bates.

Polagano se okrene i nasloni na prozorsku dasku. U kolibi je postalo mačno.

Jedan od ljudi stavi na stol petrolejku, podigne stakleni cilindar i pripali stijenj.

Orville Bates je pažljivo gledao svakoga od onih oko sebe.

– To je Malroy, Will Malroy – konačno izusti.

– Rendžer? Kapetan Will Malroy? – procijedi jedan podebeli momak.

– Da! – kimne Bates. – Sigurno. On je tada šćepao Hanka nakon napada u Austinu. Svi smo umaknuli, samo Hank nije.

– I na njega misliš? – upita netko.

– Na njega mislim – reče Orville Bates ogorčeno. – Baš njega.

– I što ćemo sad?

Orville Bates stegne šake i skupi usne u tanku crtu. U njemu je kipjelo, stiskao je zube.

– Izvući ćemo Hanka – reče muklo. – Izvući ćemo Hanka, ili ne bio ja Orville Bates! Vance, odjahat ćeš u Leander i dovesti ostale.

– Naravno, šefe! – kimne jedan dugonja.

– Smjesta! – zaurla Bates na njega. – Smjesta ćeš odjahati.

Čovjek još jednom kimne i pojuri prema vratima.

Orville Bates ponovo pride k prozoru.

Noć je postala tamnija. Postalo je hladno. Na mutnom svjetlu petrolejke lice Orvillea Batesa izgledalo je oštro kao isklesano od kamena. Vani odjekne topot kopita. Odlazio je jahač i stopio se sa sve većim mrakom.

– Izvući ćemo Hanka – reče muklo. – Izvući ćemo Hanka, ili ne bio ja Orville Bates! Vance, odjahat ćeš u Leander i dovesti ostale.

– Naravno, šefe! – kimne jedan dugonja.

– Smjesta! – zaurla Bates na njega. – Smjesta ćeš odjahati.

Čovjek još jednom kimne i pojuri prema vratima.

Orville Bates ponovno pride k prozoru.

Noć je postala tamnija. Postalo je hladno. Na mutnom svjetlu

petrolejke lice Orvillea Batesa izgledalo je oštro kao isklesano od kamena. Vani odjekne topot kopita. Odlazio je jahač i stopio se sa sve većim mrakom.

– Izvući ćemo Hanka – ponovi Orville Bates.

Govorio je takvim glasom kao da to mora sebi samome uvijek iznova potvrđivati. Ostali su muškarci šutjeli.

Onda su svi polijegali i slijedećih nekoliko sati više se nije čula ni jedna riječ.

Napokon jedan od razbojnika ustane i stavi čađavu tavu s grahom na vatru.

Dok se noć sve više spuštala na krajolik, ljudi su šuteći jeli i pili jaku kavu. Ali nisu progovorili ni riječi.

Nakon jela Slim White napusti kolibu, uzjaše i ode u tamu. Odlučio je poslušati rendžerov savjet i odjahati što dalje.

Ostali su Orville Bates i njegovi ljudi.

Iste noći osvanuo je u salunu u Leanderu jedan dugonja, a nakon nekog vremena napustio je grad s devetoricom ljudi.

III

Vatra je plamsala na laganom vjetru što je puhao i blago prelazio krajem.

Will Malroy stajao je oslonjen o drvo pokraj vatre. Hank Bates čučao je uz nju, šutke žvakao komad suha mesa i povremeno pogledavao rendžera. Mršava sjena Willa Malroya stopila se, kada je pao mrak, s deblom. U lijevoj ruci držao je

komad mesa, desna mu je počivala na dršci revolvera.

– Noćas ću te vezati za drvo – reče rendžer, proguta posljednji zalogaj i nadlanicom obriše usta. – Tako ćeš moći barem spavati, vezat ću te samo za noge.

Ovaj ne odgovori. Jednu kost ispljune u vatru. Zatim dohvati bocu s vodom i otčepi je. Ispije nekoliko gutljaja.

– Orville će u međuvremenu saznati što se dogodilo, rendžeru.

Hank Bates se spusti na tlo i prekriži ruke ispod glave. Malako se smiješio. Odsjaj vatre odražavao se u njegovim očima i davao im čudan sjaj.

Will Malroy ga je ispitivački gledao.

– White? – upita.

Hank kimne.

– Da, nisam ga smio pustiti – promrmlja Malroy.

Rendžer se osloni leđima o deбло. Ruka mu je mirovala na revolveru.

– Čovjek je uvijek kasnije pametan, rendžeru – smješkao se Hank još uvijek.

– Momak je, dakle, ipak vama pripadao?

– Taj? – tiho se Hank Bates nasmije. – Glupost, Malroy! On je samo tu i tamo obavio neke sitnice.

Will Malroy je šutio.

Zamišljeno je gledao u vatru. Zvijezda na njegovoj jakni svjetlucala je na sjaju vatre.

– Sutra smo u Austinu, Hank – reče. – Mislim da sada mo-

ramo spavati. Dodi, momče, svezat ću te.

Hank Bates se napola podigne. Oči su mu odjednom zablistale. Polagano ustane i protegne se. Rendžer izvuče par lisica iza pojasa. I on se uspravi.

– Dodi ovamo, okreni se i sklopi ruke na leđima – zapovjedi.

Hank Bates kimne. Lice mu odjednom postade sablasno blijedo. Korakne oko vatre.

– Zar ćeš me zaista vezati za drvo, Malroy? Sve kosti će me boljeti – govorio je, a glas mu je zvučao promuklo.

– O tome si prije morao misliti, Hank. Ja želim mirno spavati, a ne da u noći dobijem po glavi.

Will Malroy lagano podiže ljevicu s lisicama. Karike su lagano zazvečale i srebrnasto zasjale.

– Dodi, Hank. Umoran sam. Hank Bates je teško disao. Ponovno kimne, a zatim mu desna noga iznenada poleti uvis.

Cizma je pogodila u vatru. Nekoliko zapaljenih cjepanica poleti prema rendžeru. Will Malroy nagonski skoči unatrag.

Ipak ga je jedno zapaljeno drvo okrnulo po licu. Plamen i žeravica udariše ga u oči.

Djelić sekunde bio je zaslijepljen, a užasna bol prošla mu je tijelom. Krikne. Lisice su mu ispale. Lagano je zateturao. Otvori oči. Lice mu je gorjelo. Vidio je sjenu, nacereno lice, čuo je cerekanje, ugledao šaku kako dolijeće, htio se sagnuti,

obraniti se, uzmaknuti. Ali nije mogao. Sve je bilo prebrzo. Udarac ga odbaci natrag. Zatekura, spotakne se, padne.

– Prestani! – zaurla.

Ali je Hank Bates već odavno nestao. Dugačkim skokovima jurio je prema rendžerovu konju.

U glavi Willa Malroya sve se okretalo: plamen, udarac, napad, bol. Hvatao je zrak, valjao se, podizao. Razbojnik! Gdje je Hank Bates?

Vidio ga je. Vidio ga je kako bježi prema konju.

Will Malroy vikne. Skoči za razbojnikom, preko vatre. Bio je brz. Brži od razbojnika. Uhvatio ga je. Hank Bates se okrene. U očima mu je plamtio strah. Zatim zamahne šakom i udari.

Will Malroy je ostao na nogama. No tako brzo kao mladić nije se snašao, jer je još bio ošamućen od boli i udarca zapaljene cjepanice.

Will Malroy trgne ruke uvis. Udarac ga je pogodio u tijelo. Zastenjao je. Zrak mu je šišteći izlazio iz pluća. Skvrčio se.

Drugi udarac pogodi ga u glavu i odbaci natrag. Tresne o tle. Kotrljao se tik uz vatru. Udarac nogom pogodi ga u leđa. Malroy je teško stenjao. Vatra je bila pred njim. Sasvim blizu. Gotovo je mogao dohvatiti žar. Lijevo od njega ležale su dvije zapaljene cjepanice.

Čuo je pobjedonosno vriskanje mladog razbojnika:

– Ohoho, prokleti zvjezdono-

šće! Pržit ćeš se dok ne nestaneš!

Will Malroy se uspravi na koljena. Njegovo tvrdo lice bilo je izobličeno. Zube je duboko zario u donju usnicu i borio se protiv nesvjestice što mu je prijetila.

Momak priskoči i visoko podigne nogu.

Will Malroy je vidio kako dolijeće čizma. Bolovi su ga gotovo rastrgali. Htio se pomaknuti, izbjeći, braniti se. Ništa nije mogao. Očajnički je zurio u čizmu.

Čizma je prozujala pokraj njega. Udarac mu je razmrskao gotovo cijeli lijevi obraz. Ali je svom snagom, što ju je još imao, stegao rukama razbojnikove hlače.

Hank Bates krikne, izgubi ravnotežu, posrne prema naprijed i svom dužinom padne u vatru. Zasmrdjela je nagorjela odjeća. Ali je Hank Bates bio brz. Opet je bio na nogama i brisao je, psujući, užarenu čađu s odjeće.

Will Malroy se pridigne. Stenjao je. Graške znoja slijevale su mu se po licu, krvavom i zamazanom. Vrtoglavica mu je prijetila da ponovno padne.

Skupio je svu preostalu snagu i održao se uspravno. Desnica mu zgrabi dršku revolvera. Oružje je bilo teško. Teškom kretnjom izvuče ga iz korica. Ponovno se zaljulja i zamalo je ponovno pao na lice. Crveni veo zaslijepljivao mu je oči. Postupno je sve jasnije vidio. Raspoznao je razbojnikove obrise.

Stajao je kraj njegova konja, zakopčao opasač s revolverom i htio staviti lijevu nogu u stremen.

Will Malroy objema rukama obuhvati dršku revolvera i podigne ga. Lijevi palac klizne mu preko obarača. Zategne ga, a zatim zavlada tišina. Ubrzano je disao. Mirno je držao revolver u ruci i nišanio u razbojnika. Metalni zvuk kovine odjekne u noći. Hank Bates okrene glavu. Ukoči se, razrogači oči. – Bolje da ne uzjašeš, Hank. S konja se nisko pada – govorio je rendžer slomljeno i promuklo.

– Dajte prestanite, rendžeru! Čovječe, ne činite ludosti! Mnogo ste preslabi! Maknite kolt. Ustrijelit ću vas, rendžeru...

Riječi su tekle iz razbojnikovih usta, ali glas mu je zvučao nesigurno. Skine polagano, sasvim polagano nogu iz stremena. Ruke su mu se spustile.

– Zadrži ruke u zraku, Hank – reče Will Malroy.

Hank Bates je stajao lijevom stranom napola okrenut prema rendžeru, a kolt mu je visio baš na lijevom boku. Zato je ostavio lijevu ruku uzdignutu, ali je desnom pipao prema vinčesterki na sedlu. Ruka mu je osjetila hladnu cijev oružja. Trebalo je samo da je otkvači i bit će mu u ruci.

Will Malroy nije mogao vidjeti Hankovu desnicu zbog mraka.

– Ne, nećeš uspjeti, rendžeru – reče Hank Bates tiho. – Nećeš uspjeti!

Razbojnik je bio mlad, ali okorio i hladnokrvan. Držao je vinčesterku u desnici i podigao je.

— Ne miči se! — zapovjedi Will Malroy.

Hank Bates se nasmije. Zavita vinčesterkom. Desnom rukom zategne kokot. Ali se tada, uz jarki plamen, začu strahovit prasak i Hank Bates više nije mogao saviti prst oko obarača.

Savije se. Puška mu ispadne iz ruku. Onda zatetura prema konju koji je, njišteći, uzmicao. Padne ničice i prevali se na leđa.

Will Malroy se posve uspravi. Još je malko posrtao. Cijev kolta bijaše mu okrenuta prema zemlji, a tanki dim baruta izlazio je iz nje. Lagano je kašljao. U nekoliko nesigurnih koraka prišao je razbojniku.

Hank Bates je ležao na zemlji. U očima mu je plamsala bol.

Will Malroy je stajao pred njim i umorno ga gledao. Lagano zatrese glavom i oblizne napuklu usnicu. Nadlanicom odmakne nekoliko pramenova kose s čela.

Hank Bates je disao sve napornije i brže. Obje ruke zario je u travu kao da se htio zadržati na zemlji. Lice mu odjednom postade neobično upalo i koščato, blijedo i voštano kao u mrtvaca.

A tako je zapravo i bilo, jer kada je po drugi put klonuo, bio je mrtav. Oči su mu bile staklene. Zurile su u nebo na kojem je

nekoliko zvijezda srebrnasto treperilo.

Will Malroy klekne pokraj njega i zatvori mu očne kapke. Gurne kolt u korice i ustane.

Žar u pepelu već se bio ugasio. Rendžer prikupi suho granje i ponovno podjari vatru, tako da se rasplamsala. Onda prištavi kotlić s kavom, pričekava da voda zakipi, zahuka kavu, a zatim je stade polagano ispijati.

Osjećao je kako malo-pomalo nestaje njegove slabosti, a bolovi popuštaju. Vršcima prstiju opipa lice. Čini se da je zadobio samo nekoliko ogrebotina.

Tiho pride svojem konju i iz torbe izvuče pljosku s viskijem. Pokvasi rubac ljutom tekućinom i opere lice. U prvi čas pakleno ga zapeče. Kasnije je bilo ugodno.

Will Malroy vrati bocu u torbu, izvuče kolt iz korica, izbacila iz bubnja prazne čahure i ponovno ga napuni. Ruke su mu još malo drhtale.

Pride razbojnikovu lešu i podigne ga. Tijelo je bilo teško. Mislio je da će pasti, jer mu se još nije vratila sva snaga. Odvuče Hanka Batesa do njegova konja i prebaci ga preko sedla. Životinja se uplaši, uznemirena mirisom krvi, pa je nevoljko frktala i nervozno poskakivala.

Will Malroy skine laso s vrha sedla i čvrsto priveže leš za sedlo. Zatim prebaci pokrivač preko mrtvaca. Jedino su se vidjele čizme koje su virile ispod pokrivača.

Will Malroy ponovno pride

vatri. Ispiše kavu i pogasi vatru. Pride svom konju, pritegne uzde i uzjaše. Kada je životinja krenula, boljela ga je svaka košćica. Razbojnikovi udarci bili su teški. Will Malroy još ih je osjećao.

Usmjerio je konja prema razbojnikovu na kome je bio leš i poveo ga za uzde. Njegov konj plašio se mirisa leša. Will Malroy ga potjera. Krenuli su.

Jahao je prema jugoistoku u smjeru Austina. Umorno je sjedio u sedlu. Onako mršav, njihao se u ritmu konjskog kasa amo i tamo. Glava mu je pala na prsa. Zatvori oči.

Nekoliko metara dalje šumjela je rijeka Colorado. Ali je Will Malroy gotovo nije čuo. Jahao je laganim kasom.

Put je bio zavojit kao i rijeka. No Will Malroy nije morao na to paziti, njegov se konj sigurno kretao.

Tijelo mrtvaca također se lagano njihalo. Pokrivač je malko kliznuo s njega. Blijedo se lice moglo djelomice vidjeti.

IV

Oko ponoći Will Malroy je stigao do velikog riječnog zavoja. Skrene životinje u vodu.

Colorado bijaše plitak na tom mjestu. Valovi su dosizali životinjama samo do trbuha. Voda je tamno blistala i tiho šumjela oko konjskih nogu.

Will Malroy je sigurno vodio konje preko vode. Nakon desetak minuta prešli su rijeku i stigli na drugu obalu. Nastavio je

jahati bez zadržavanja. Onda napusti put, jer je htio još prije podneva stići u Austin i razbojnikov leš otpremiti u ured teksaskog šerifa.

Nakon dva sata ponovno je stigao do Colorada. Rijeka je iza drugog zavoja u jugoistočnom pravcu tekla prema Austinu.

Will Malroy se zaustavi ispred čuvarske kućice na rijeci. Pokuca na vrata, ne silazeći sa sedla.

Nakon nekog vremena vrata otvori muškarac. Bio je pospan i odmjeravao je nijemo jahača. Vidio je leš i trgnuo se. Tek tada razabra zvijezdu na Willovim grudima.

— Imali ste nevolja, rendžeru?

Will Malroy kimne.

— Još je mlad — reče — ali je bio okorio kao stari ubojica. Znate li zbog čega mlade vukove ubijaju kao i stare?

Splavar kimne.

— Od mladih postaju stari, pa jednako deru i ubijaju.

Will Malroy pogleda preko rijeke.

— Bio je to mladi vuk — reče tiho.

Splavar nije odgovorio. Samo je gledao u oštro rendžerovo lice, zasjenjeno širokim obodom šešira. Zatim side do rijeke i odveže široki i plitki čamac. Will Malroy skrene konje. Sjah na obali i odvede životinje do plitkog čamca.

Čamac se lagano zaljulja. Splavar ga otisne od obale i počne veslati. Imao je široka rame-

na i snažne mišice. Na sebi je imao samo otrcane baršunaste hlače i čizme. Ali se činilo da mu nije hladno, iako je noć bila prohladna. Vodena struja bijaše snažna.

Splavar se svim snagama opirao o veliko veslo. Rukama ga je snažno držao, a žile su mu iskočile ispod kože.

Will Malroy stajao je tik kraj glave mrtvaca. Ponekad bi pogledao blijedo, upalo lice. Moglo je pripadati posve normalnom, mladom čovjeku, nije bilo drukčije od lica drugih mladića. Ali je Hank Bates bio razbojnik, jedan od najgorih što ih je kapetan Will Malroy poznavao.

Mladićev otac bio je propalica, majka plesačica i varalica na kocki. Hank Bates usisao je zlo već majčinim inlijekom. Njegov brat Orville naučio ga je kako se poteže revolver i puca u ljude. Naučio ga je kako se igra krišom označenim kartama, kako se izvode napadi na banke i poštanske kočije, kako se ljudima ispražnjuju džepovi. A Hank je bio dobar učenik. Bilo mu je samo oko dvadeset godina, a sudjelovao je u dvostruko većem broju razbojstava, trojicu muškaraca je ubio, trojicu koji su imali žene i djecu. A sada je i sam bio mrtav. Pa ipak je Willu Malroyu bilo gorko od spoznaje da je baš on ubio tog momka.

Iz mraka izroni druga obala. Will Malroy posegne u džep i izvadi srebrni dolar. Novčanica zablista na blijedoj mjesečini.

Will Malroy pričeka da široki čamac pristane uz obalu. Splavar spusti veslo, Will Malroy mu stisne u ruku dolar i dodirne šešir.

– Oprostite što sam vas izvukao iz kreveta – reče.

Glas mu je zvučao muklo. Suzdržavao je zijevanje. Splavar spremi dolar.

– Sve je u redu, rendžeru. I svako dobro!

– Hvala!

Will Malroy odvede konje dalje od plitkog čamca. Udarci njihovih potkova prazno su odjekivali po daskama. Zatim, ostavivši konje na obali, okrene se i pomogne splavaru odgurnuti čamac. Čovjek mu zahvalno kimne i ponovno podigne veslo. Nakon nekoliko snažnih zaveslaja progutala ga je tama.

Brza rijeka tekla je pokraj nogu Willa Malroya. Rendžer klekne u pijesak, umoči rubac u vodu i obriše znoj s lica. Ohladivši čelo, izmikne rubac i ponovno ga zaveže oko vrata. Nekoliko kapljica poteče mu niz tijelo. Ali umor što se uvukao u njega nije se dao otjerati.

Will Malroy se vrati do konja što su stajali malko dalje i čupkali vrškove trave. Pogladi životinje po vratu i uzjaše. Koža na sedlu zaškripi.

Will Malroy potjera životinje i nastavi jahati. Vratio se na Put Overland.

Za tri ili četiri sata mogao bi stići u Austin. Odlučio je da će tada spavati, dugo spavati. I ne dogodi li se ništa neočekivano,

za tri ili četiri dana odjahat će kući, svojim roditeljima i svojoj zaručnici.

Will Malroy je mislio na Mary Logan. Ujesen će se vjenčati. Tada će biti kraj vječitom lovu. Skinut će zvijezdu i preuzeti ranč svojeg oca. Uzgajat će stoku, obrađivati polja, imati djecu. Izvući će kolt iz korica i spremi ga u kutiju. I nikada ga više neće opasati.

Will Malroy je vjerovao da će to biti dobar život, život bez straha, život u miru. Kada je god pogledao u stranu, na leš mladog razbojnika, čiji su se obrisi ocrtavali ispod pokrivača, bio je uvjeren da je njegova odluka dobra.

Za svakog muškarca postoji vrijeme kada mora početi nešto izgrađivati. Willu Malroyu bilo je trideset sedam godina i mislio je da je sada kucnuo njegov čas.

Ponovno pogleda u nebo.

U posljednjih nekoliko sati zrak je postao hladniji. Noćna tama sve je više blijedjela. Iz nizina pokraj rijeke uzdizala se jutarnja magla. Postalo je još hladnije.

Will Malroy otvori torbu i prebaci oko ramena konjski pokrivač. Lagano je drhtao. Konjska dlaka sjajila se od vlage. Padala je rosa.

Magla je postajala sve gušća. Will Malroy nije više mogao vidjeti u daljinu.

Zrak je postao težak i zagušljiv. Iz konjskih nozdrva izbijala je mliječna para. Will Malroy

stegne pokrivač čvršće oko ramena. Prsti su mu postali hladni i ukočeni.

Potjera konje bržim kasom.

Nakon dva sata magla se razišla. Prodirale su prve zrake sunca. Ali je i dalje bilo hladno. Čulo se zrikanje skakavaca, a pokraj obale Colorada cvrkutale su ptice.

Potrajalo je još dobar sat dok se magla razišla, a novi dan rasuo svoj sjaj preko cijelog kraja.

Will Malroy odmakne pokrivač, savije ga i uspravi se u sedlu. Nije mogao pogledom obuhvatiti cijelu dolinu. Nakon nekoliko kilometara završavala je brežuljcima. Srebrna rijeka gubila se u bespuću.

Will Malroy je jahao sve brže, iako su ga zglobovi boljeli. Ali je osjećao potrebu za snom.

Nakon narednih pola sata prevali brežuljke i ugleda grad koji je ležao pred njim. Polaganim kasom vodio je konje prema Austinu.

Nije ga brinulo, niti mu je smetalo, što su ljudi na ulicama zastajkivali i gledali za njim. Zaustavio se pred uredom teksaškog šerifa, sjahao i pošao ukočenih nogu u ured.

Na drugoj strani ulice okupilo se nekoliko muškaraca i očekivalo što će se dogoditi.

Šerif i rendžer izašli su iz zgrade, podigli mrtvaca sa sedla i odnijeli ga u ured. Zatim se opet sve smirilo, a život u Austinu potekao je kao i prije.

Ali se za Willa Malroya ponešto promijenilo. On to još nije

znao. Nije slutio čak ni kada je stubama hotela otišao u svoju sobu, utonuo u postelju i zaspa.

Za to vrijeme Hanka Batesa pogledavao je mrtvozornik, snimali su ga za dokumentaciju, a zatim otpremili izrađivaču lijesova. Iz stolarske radionice uskoro se začulo kuckanje i piljenje.

Poslije podne, dok je Will Malroy još spavao, dvojica muškaraca nosila su svijetli drveni lijes kroz ulice do Boothilla. Lijes je bio spušten u pripremljenu jamu, svećenik je izgovorio kratku molitvu, a zatim su grumeni zemlje pali na drveni pokrov. Stolarski pomoćnik postavio je jednostavnu dasku na grobni humak. Ime pokojnika bilo je paljenjem upisano. Zatim su se muškarci vratili u grad.

V

Bilo je rano ujutro kada je deset muškaraca ispred pastirske kolibe zauzdavalo svoje konje. Tamo se ulogorio Orville Bates, Lee Adams, revolveraš gruba lica, otvori vrata kolibe i izađe. Muškarci sidoše s konja. Vance Custer, nespretni momak koji je ostale razbojnike doveo iz Leandera, pride im. Lice mu bijaše usko i izgledao je neispavan.

– Nije se moglo brže – reče, zijevajući i prelazeći rukom preko neuredne brade. – Ljudi su bili do vrha napojeni viski-jem. Jednoga sam morao baciti u konjsko pojilo.

– Šef nije spavao, cijelu noć nije spavao – procijedi Adams kroz zube. – Samo je sjedio za stolom i zurio preda se. I ponekad nešto promrmljao.

Custer ga gurne u stranu i uđe u kolibu.

Orville Bates zgrbio se za stolom. Pogledao je. Lice mu bijaše blijedo i upalo.

– Jesu li svi ovdje? – upita. Vance Custer kimne.

– Sve sam ih doveo, šefe.

Bates umorno kimne. Desnom rukom dohvati limeni vrč što je bio pred njim na stolu i pruži ga drugom čovjeku.

– Kave! – naredi.

Čovjek kimne. Skinuvši čada-vi kotao s peći, natoči Orvilleu Batesu puni vrč. Bates prinese vrč ustima i stade piti.

Vrata se šire otvoriše. Ostali su muškarci ušli. Koliba je začas bila dupkom puna.

Kada su se vrata ponovo zatvorila, stajalo je petnaest muškaraca u jednoj jedinoj prostori-ji.

– Vi znate o čemu se radi – reče Orville Bates i ustane.

Objema rukama podbočio se o stol. Glas mu je zvučao razvučeno. Očima je prelazio preko ljudi. Nijemo su ga slušali.

Zakvačio je svoje vitke ruke za opasač revolvera. Oči su mu hladno blistale. Ledima se naslonio na vrata.

– Austin je velik – nastavi on. – Ako Hank sjedi tamo u zatvoru, bit će nemoguće da ga oslobodimo.

– Ja ti kažem, izvući ćemo

Hanka — reče Orville Bates lju-tito.

Lupao je desnom šakom po stolu. Vrč za kavu zvečeći je po-skakivao.

— Ja neću jahati u Austin — reče Lee Adams odlučno. — Ta-da mogu odmah sam sebi met-kom prosvirati lubanju.

Ostali razbojnici kimnuše s odobravanjem. Orville Bates ih mrko pogleda.

— Vi ste kukavice!

— Nemoj to ponoviti, šefe! — uspravi se Lee Adams, a oči mu opasno bljesnuše.

Orville Bates ga je odmjera-vao. Zatim spusti glavu. Onda ustane i reče:

— Nećemo ići u Austin.

Zakoraćio je ispred stola, gur-nuo obje ruke u džepove i sjeo na rub stola.

— Jahat ćemo u Round Rock — doda. — To je malo gnijezdo s nekoliko kuća. Tamo postoji samo jedan šerif.

— I što ćemo u Round Rok-ku? — zagleda se Vance Custer u Batesa, ne razumijevajući ni-šta.

Orville Bates se osmijehne. Ali u njegovim očima nije bilo niče-ga do ledene hladnoće.

— U Round Rocku... — ponovi i posve se uspravi. — U Round Rocku živi porodica rendžera Willa Malroya. U Round Rocku ima taj prokleti zvjezdonosac svoje roditelje, brata, sestru. I što je najglavnije — svoju dje-vojku.

Razbojnici su šutjeli.

Potrajalo je neko vrijeme dok

su shvatili na što misli Orville Bates. Zatim se zlokobno nace-riše toj šefovoj domišljatosti.

— Tu nema rizika — reče Or-ville Bates. — Round Rock je ve-oma mali grad.

— Mislim da stvar hoda — mrmljao je Lee Adams.

— Pa ja sam i rekao da će se rendžer gadno čuditi — reče Orville Bates, posegne za vr-čem i iskapi ga jednim gutlja-jem. — I kako će se samo čudi-ti...

VI

Razbojnička je skupina u že-stokom kasu stigla sa zapada. Pramenovi magle ležali su ni-sko iznad ravnih krovova drve-nih kuća.

Razbojnici su ispred grada si-šli s konja i povelj životinje na uzdama u grad. Jedan je konj zarzao. U tišini, koja je vladala, zazvučalo je odviše glasno. Raz-bojnik dlanom začepi svojoj ži-votinji nozdrve.

Zatim su stigli do konjušnice. Vance Custer pokuca na velika vrata.

Ljudi su teško disali. Ruke su im bile položene na drške re-volvera. U konjušnici se netko micao. Čuli su se koraci. Vrata se uz buku malko odškrinuše. Vance Custer podigne desnu nogu i gurne vrata koja poletje-še prema unutra. Čuvar konju-šnice krikne. Vance Custer trg-ne svoj kolt, skoči i udari konju-šara.

Konjušar htjede ispružiti ru-ke, ali ga je već udarila cijev re-

volvera. Bez riječi se srušio na pod.

Vance Custer se brzo sagne. Zgrabivši čovjeka ispod pazuha, odvuče ga dublje u konjušnicu. Baci ga na kup slame i sveže mu ruke na leđima. Zatim mu začepi usta svojim rupcem.

Ostali su uveli svoje konje i svezali ih u pregracima. Izvukli su puške iz navlaka i pohitali napolje.

Magla se razrijedila, a prve zrake sunca šarale su svijetle mrlje po prilaznom putu. Rosa je blistala u prvom svitanju dana.

Zatvorivši vrata, razbojnici su potrčali niz ulicu. Na drugom kraju grada kovač je upravo otvarao radionicu. Razbojnici su trčali prema ulazu u dvorište i zastali iza uglova kuće. Poslije samo nekoliko minuta kuća Malroyevih bila je opkoljena.

Sunce je postalo jače i cijeli se kraj ispunio dahom novog života. Više nije bilo hladno. Iz kovačnice se začuše zvonki udarci čekića.

Orville Bates je teško disao.

Izvadi džepni sat i otvori poklopac. U tom času otvorila su se vrata Malroyeve kuće.

Na vratima se pojavi podebeli čovjek širokih ramena i mrzovoljna lica. U ruci je nosio drveni čekić. Kretnje su mu bile lijeve i spore. Sišao je s verande kuće i stao crpiti vodu na bunaru uz rub ulice.

Orville Bates je vidio da su vrata ostala otvorena. Shvatio je da je to prilika. Gurne Leea Adamsa. Revolveraš kimne.

– Bez buke ćemo ući u kuću, šefe.

Izašavši iz sjene verande, mahne Lukeu Hallu, koji je ležao pokraj pojila za konje. Ovaj polagano ustane, podigne revolver, a kada mu se čovjek s kantom vode približio, dovikne mu:

– Stani, bratac!

Charly Lambart, konjušar kod Malroyevih, zastane kao ukopan u zemlju. Polagano okrene glavu. Vidio je kako iza pojila dolazi visoki koščati čovjek, držeći u ruci vinčesterku i usporavajući korak, te maše pušćanom cijevi.

– Okreni se i podi natrag! Sasvim normalno, braco, kao i uvijek.

Čovjekov glas zvučao je tiho, ali odlučno. Charly Lambart preleti pogledom okolo. Ipak ga je netko morao vidjeti, ipak je netko morao gledati kroz prozor. Ali nikoga nije bilo.

Lambart teško proguta slinu. Što hoće taj čovjek? Misli su mu prelijetale glavom, nijemo se okrene.

Čovjek pokraj pojila kimne.

Lambart baci pogled na drugu stranu ulice. Kutom oka opazi da tamo stoji drugi čovjek.

– Vрати se polagano u kuću

– zapovjedi mu razbojnik.

Charly Lambart je časak oklijevao, a zatim krene. Što je drugo mogao i učiniti? Još uvijek nije bilo na cesti ni žive duše. Lambart osjeti kako ga obuzima vrućina, a na čelu mu se skupljaju graške znoja.

Iz jednog ulaza izađe čovjek dugoga uskog lica, Vance Custer, te podigne revolver i mahne Lambartu.

— Ovamo! — zapovjedi mu razbojnik. — Brzo dodi ovamo. I drži zatvorenu gubicu! Ovamo u kuću.

Charly Lambart osjeti kako mu se steže grlo. Živci su mu treperili, kosa na potiljku se ježila. Razbojnik se zlobno cerio.

— Dodaj ovamo!

Lambart je stajao kao oduzet. Očajnički je razmišljao što mu je učiniti. Ponovno je oklijevao.

— Dodaj!

Sada je razbojnikov glas zvučao oporije. Charly Lambart osjeti kucanje u sljepoočicama. Misli su mu se rojile. Onda se odluči.

Vedro u njegovoj desnoj ruci iznenada poleti uvis. Poput metka proletjelo je zrakom.

Vance Custer prestrašeno zastenje. Vedro ga je pogodilo u ispruženu lijevu ruku. U tom se času sluga već okrenuo i pojurio prema otvorenim kućnim vratima. Iz grla mu se prolomi vrisak.

— Stoj! Prokletstvo, stoj! — urlao je Lee Adams koji je skočio iz svojeg zaklona.

Orville Bates pojuri za njim i zadrži ga.

— Da si ostao ovdje, Lee! Ostani tu! — zapovjedi mu.

Lambart ponovo krikne.

Metak je zazviždao. Poput udarca bičem odjeknuo je pucaj kroz svježe jutro. Charly Lambart zastade kao ukopan.

Luke Hall je opalio iz revolvera još jednom. Drugi metak obori Charlyja na tlo.

Posvuda su se stala otvarati vrata i prozori. Ljudi su, još pospani, izlazili iz kuća.

Orville Bates iskoči iz svojeg zaklona i počeo pucati. Iskočili su i njegovi ljudi i potegnuli oružje. Meci su udarali o zidove kuće. Ljudi su bježali u kuće, žene vrištale, muškarci kleli, jedno je dijete plakalo.

Na vratima kuće Malroyevih pojavi se mladi momak. Bio je to Bill Malroy. U ruci je držao vinčesterku. Njegovo usko mladice lice bilo je blijedo.

Potrči uz rub verande. Vidio je kako mu pod nogama leži mrtav stajski sluga Charly Lambart. Zatim pogleda oko sebe. Vidio je kako sa svih strana prilaze muškarci s oružjem u rukama.

Bill Malroy okrene glavu. Vidio je kako iza ugla kuće izlazi mršav, koščat čovjek. U ruci je držao kolt. Od bunara je pritrčavao drugi razbojnik, širokih ramena, s vinčesterkom u ruci.

U očima mladića zrcalio se strah. Okrene se. Puška se okrenula zajedno s njim. Vance Custer baci se u stranu. Njegov revolver zapuca.

Billu Malroyu se učinilo kao da je užarena svjetlost jurnula prema njemu i zaslijepila ga. Prije nego što je išta shvatio, hitac ga obori s nogu. Njegovu vitku ruku zgrabi divovska ruka i gurne ga.

Svom snagom tresnuo je o

pod trijema. Vinčesterka mu ispadne iz ruke i ostade ležati pokraj njega.

Orville Bates pritrči s druge strane. U ruci je držao revolver. Lice mu je bilo crveno od bijesa. Pojurio je prema Lukeu Hallu.

– Idiote! Prokleti idiote! – vikao je.

Razbojnik ga je gledao razrogačenih očiju.

– Ali ja sam morao pucati, morao sam. Vikao je... vikao i trčao.

No Orville Bates više nije stajao kraj njega. Pojurio je za svojim ljudima prema Malroyevoj kući.

Na trijemu kuće upravo u taj čas pojavi se mršav, koščat i snažan muškarac. U njegovim golemim rukama bilo je toliko snage da je jednim udarcem mogao oboriti bizona, a njegova široka ramena bila su pognuta od dugogodišnjeg teškog poljskog rada. Njegovo naborano lice bilo je blijedo, a brada bijela, kao i kosa što mu je padala na ramena i okruživala glavu poput grive.

Bio je to Chester Malroy.
Zastane na vratima.

Pogled mu preleti preko ulice. Vidio je nekoliko muškaraca s oružjem u rukama kako trče niz ulicu. Hici su grmjeli. Jedan ranjeni pas zavukao se pod stubu.

– Billy! – vikne promuklim glasom Chester Malroy. – Billy!... Sine!

Tada mu se pogled zaustavi na mršavom tijelu što je bez

snage i života ležalo pokraj stubišta.

– Billy!...

Chester Malroy skoči i klekne pokraj mladića. Ruke su mu drhtale.

– O, Billy! – mucao je.

Rukama je prelazio preko voštanobijelog lica svojeg sina. Spusti uho na njegova prsa. Zatim rastrgne košulju. Bill Malroy je još disao.

Starac ugleda veliku ranu na lijevoj strani prsiju. Krv je tekla u mlazu.

Chester Malroy strgne svoj rubac i utisne ga u ranu. Svojim čvrstim rukama oprezno podigne momka i odnese ga prema kući.

Tada je ugledao jednog čovjeka. Stajao je postrance, uz rub verande, držeći revolver u ruci. Chester Malroy osjeti kako mu se osušilo grlo. Sve mu se počelo vrtjeti pred očima.

– Jeste li... jeste li vi... ranili mog dječaka? – procijedi s mukom.

Orville Bates zatrese glavom.

– Ne ja, već jedan od mojih ljudi, Malroy. Vi ste Malroy? Ili možda niste?

Chester Malroy mehanički kimne.

– Vaš je sin bio lakouman, Malroy. Ulazite u kuću! – zapovjedi razbojnik starcu, pobjedonosno se cereći.

Uspio je. Chester Malroy se pokrene. Obuzimala ga je nesvjestica. Bespomoćno je koračao s polumrtvim sinom u naručju prema kući.

U hodniku je stajala vitka, mlada djevojka. Oštro je kriknula. Zatim se iza njezina oca pojavi velika banditova sjena. Razrogačila je oči.

– Šuti, Eve – reče joj Chester Malroy tiho. – Molim te, šuti.

Odnio je sina u veliku sobu i polegnuo ga na veliki stol.

Henriette Malroy, Billova majka, također je ustala. Prsti su joj se zarili u tkaninu vezene pregače. Sijedu je kosu savila na zatiljak. Lice joj je odavalo užas. Prišla je stolu.

Zatim uđe Bates, gurne Eve Malroy pred sebe i zapovjedi:

– Da se nitko nije pomaknuo.

Orville Bates ugleda na zidu pušku. Zgrabi je i baci kroz prozor, razbivši staklo. Chester Malroy stegne blijede usnice.

– Mislite li da ćete ovako uspjeti? – upita i stane ispred svojeg sina. – Što, zapravo, hoćete? Što znači sve ovo? Moj je sin rendžer, gospodine i...

– Ja znam što je tvoj sin, stari – odvrati Orville Bates, pride stolu, te baci preziran pogled na ranjenog mladića. – To je brat onog smrdljivog štakora, zar ne? Potreban mu je liječnik.

Chester Malroy nije odgovorio.

Orville Bates se okrene i okrutno pogleda djevojku.

– Ti ćeš dovesti liječnika. No, ne vratiš li se, tvoj će brat umrijeti. A sada trči!

Eva Malroy teško je disala.

Oči su joj bile vlažne. Drhtala je cijelim tijelom i samo je napola razumjela što je razbojnik

rekao. Ali je žurno kimnula, okrenula se i požurila napolje.

Orville Bates je oštro promatrao Malroya. Onda reče:

– Tvoj sin, stari, tvoj kreposni sin uhapsio je mojeg brata.

Orville Bates pride posve blizu Chesteru Malroyu. Cijev kolta držao mu je samo nekoliko centimetara od čela. Chester Malroy je vidio metke i bubnju. Bates nastavi:

– Uhapsio je mojeg brata. Momak nije stariji od tvojeg najmlađeg sina, stari. A on ga je uhapsio. I želi ga dovesti na vješala. Ali ja tebi kažem: neće mu to uspjeti! – podigne Orville Bates glas, koji gromko odjekne u prostoriji. – Kako se zove njegova djevojka, stari? Kako se zove? – ponovi pitanje.

Chester Malroy je mjerio Batesa prezirno. Okrene glavu, ne odgovorivši mu.

Njegova se žena nagnula u međuvremenu nad sinom i razrezala mu košulju. Mladić je kratko disao. Rubac na rani bio je posve moker od krvi. Henriette Malroy pođe do peći i počeo raspirivati vatru. Na ploču stavi kotao s vodom.

– Kako se zove? – zaurla Bates ponovno.

Chester Malroy podigne glavu.

– Što vi sebi ne zamišljate? – promrmlja. – Od mene nećete saznati ništa.

Orville Bates se nasmije.

– Nećeš reći? Ho! Već ćeš ti reći. Ja ću sve žene što same stanuju u gradu istjerati na ulicu i dati ih bičevati. Žene će mi

reći koja je od njih zaručnica
tvojega sina.

Starac je odmjeravao razboj-
nika. U očima mu je vidio da
misli ozbiljno. I tko bi ga u tomu
mogao spriječiti?

— Logan — reče Chester
Malroy, iako mu je bilo teško to
izreći. — Mary Logan.

— Bravo, stari! — reče Orville
Bates, pride prozoru i zagleda
se na ulicu. — Ovo nam mnogo
toga olakšava.

Ulicom je hitala Eve Malroy.
Iza nje je trčao mršavi čovjek
s naočalama i velikom crnom
torbom. Ušli su u kuću.

Sobna vrata su se rastvorila.
Eve Malroy utrči jecajući. Liječ-
nik zastade.

— Uдите, doktore — reče Or-
ville Bates i mahne revolverom.
— Tamo leži vaš pacijent.

Liječnik zatvori vrata. Pride
stolu i baci pogled na ranjeni-
ka. Odmakne rubac s rane. Kr-
varenje je smjesta postalo jače.

Liječnik zabrinuto zakima
glavom. Otvori torbu i stavi in-
strumente na stol.

— Metak je zastao — reče i
pogleda starca.

Chester Malroy kimne.

— Nema izlazne rane — reče
liječniku.

— Tako sam i mislio — odvra-
ti liječnik. — Mora da je zapeo
uz rebro.

Liječnik skine kaput i zavrne
rukave košulje. Vrućom vodom
ispere ranu s mladićevog pr-
snog koša. Uzme sondu, sagne
se duboko nad ranjenikom i po-
stavi je.

Eve Malroy se jecajući okre-
ne. Orville Bates je promatrao
svaku liječnikovu kretnju s naj-
većom pažnjom, kao da želi ne-
što naučiti što će mu jednom
zatrebati.

Mladić je stenjao u nesvijesti.
Onda se trgne uvis. Dah mu je
bio isprekidan. Chester Malroy
pritisne mu ramena. Čvrsto ih
je držao.

Orville Bates se odmakne do
prozora i zagleda napolje.

Vidio je neke od svojih ljudi
kako na ulici zauzimaju ploža-
je. Zadovoljno kimne. Upravo je
trebalo da budu napadnuti po-
štanski i šerifov ured.

I doista, Orville Bates odjed-
nom začuje hice. Vidio je blje-
sak metaka u visini šerifova
ureda.

Orville Bates je znao da se
može osloniti na svoje ljude.

VII

Metak je prozujio kroz prozor
ureda kada je šerif potrčao pre-
ma vratima. Raznio je okno u ti-
suću komada i udario s pra-
skom u susjedni zid. Krhotine
su zazvečale na podu. Sa stropa
je pala žbuka.

Šerif Buck Sherman baci se
na pod u tren oka i izvuče kolt.

Meci su poput tuče praskali
po uredu. Sherman se uspravi
na koljena, klizne do prozora i
poče pucati. Ali su ga razbojnič-
ki meci prisilili da uđe u zaklon.

Vidio je napadače kako preli-
jeću ulicu, pa je u očajničkom,
bespomoćnom bijesu samo sti-

skao šake, jer ništa nije mogao učiniti.

Zatim su hici iznenada prestali. Čvrsti koraci zalupali su drvenim stubama. Vrata se naglo otvoriše.

Šerif poskoči unatrag i podigne kolt. No jedna čizma, brža od njega, pojuri prema njemu. Snaga udarca obori ga na leđa. Drugi udarac izbiје mu revolver iz ruke, a on se otkotrlja po podu. Lice mu se zajapuri. Skoči na noge. Napadač nasrne na njega.

Sherman je odbio udarac. Ali uto su još tri napadača nagrnula u prostoriju.

Šerif nije imao nikakve izglede.

Udarile su ga snažne šake. Zatim su ga vukli po podu. Ponovno su ga podigli i vukli dalje. Pri tome su se grubo smijali i kleli. Ali on nije ništa razumio, ništa čuo, ništa vidio.

Lice mu je bilo otečeno. Jedva je micao jezikom. U glavi mu je bučalo. Više nije mogao misliti, ništa više nije mogao. Nije bio bez svijesti, ali nije osjećao ništa.

Razbojnici su ga odvukli u zatvorski hodnik, otključali jednu ćeliju, a zatim bacili u nju. Ostao je ležati nasred ćelije. Rešetka vrata zatvorila se s bukom. Razbojnici su izjurili napolje.

Buck Sherman je ostao nepomično ležati na podu. Odjednom mu postade svejedno što se dogodilo, tako prokleta svejedno.

Činilo mu se da će mu se glava raspuknuti, tijelo mu je postalo neosjetljivo, kao da mu više nije pripadalo. Ni jedan zblog nije mogao pomaknuti, ni ruku, ni jedan jedini prst. Samo je tiho stenjao. Ali to nije nitko čuo, jer je šerif Buck Sherman bio sam.

Kada su razbojnici ušli u brojajni ured kompanije »Western Union«, podebeli telegrafist, s velikim crnim navlakama na nadlakticama i sa sjenilom za sunce ne čalu, skoči sa svojeg mjesta i baci se pod veliki stol.

Razbojnici su smjesta polijegali po podu, a zaštitni uređaji razletjeli se iznad njih. Zatim su brzo skočili i jurnuli.

Telegrafist krikne.

Iskoči iza svojeg zaklona i uperi dvocijevku. Jedan od razbojnika priskoči, ali mu se puška zabije u tijelo. Stenjući se sagne.

Telegrafist okrene svoju pušku i počе mlatiti kundakom. Razbojnik nije uspio umaknuti. Kundak ga je pogodio u rame i osakatio mu ruku. Revolver mu je ispao. Telegrafist podigne pušku. No drugi razbojnik počе smjesta pucati. Bljesak projuri kroz cijev i poleti prema telegrafisti. Metak se zabije u zid. Zasmrdi barut.

Telegrafist krikne, puška mu ispadne iz ruku. Okrene se i pojuri prema stražnjim vratima.

— Stoj! — zaurla s ulaza Lee Adams, koji je naglo ušao i gur-

nuo dvojicu razbojnika u stranu. — Stani, prokleta pseto!

Dva puta zapuca.

Meci su se zabili lijevo i desno od telegrafiste u zid, ali čovjek nije stao. Zamalo da se nije domogao stražnjih vrata. Ispružio je ruku za kvakom. U taj čas tresnula su vrata s druge strane i udarila telegrafistu. On posrne, zatetura i prestrašeno zastenje.

Jedan mladić u uniformi »Western Uniona« upao je u ured.

— Šefe, šefe, znate li što...

Ali je zanijemio. Vidio je napadače. Dotle crveno lice postalo mu je blijedo.

— Šefe... — još uspije promucati.

Telegrafist je urlao od bijesa i straha, dovikivao mladiću:

— Gubi se! Idiote! Miči se s puta!

Htio je mladića gurnuti u stranu i pobjeći.

Ali ga je sustigao Lee Adams i zgrabio za ovratnik. Telegrafist je vikao. Vitki revolveraš ga je drmao, a udarac koji ga je pogodio u bradu odbaci ga prema vratnicama. Lee Adams snažno udari i mladog pomoćnika.

Momak je, tražeći oslonac, lomatao objema rukama po zraku, široko zinuo i izbečenih očiju odleti prema drugom razbojniku.

Lee Adams odgurne telegrafistu u stranu i zalupi vratima. Okrene ključ, izvuče ga i baci kroz prozor.

— Hajde! — zapovijedi Adams i mahne revolverom.

Telegrafist je drhtao cijelim tijelom. Donja usnica mu je otekla. Tanki mlaz krvi tekao mu je niz bradu. Nesigurno se kretao. Sprijeda dotetura jedan od razbojnika. Njega je telegrafist udario kundakom po ramenu. Lice mu je još uvijek bilo pepeljasto sivo. Disao je ubrzano.

— Prokleta pseto! — reče stenjući. — Odvratno pseto! Zamalo mi nisi raznio rame! Ruka mi je mogla ostati ukočena. Prokleta pseto!

Razbojnik pride još bliže.

Lagano se njihao. U očima mu je plamtjela mržnja. Telegrafist je htio nešto reći, ali mu se glas nije razabirao. Grlo mu je bilo suho. Samo zatrese glavom.

Lee Adams pođe prema velikom ormaru za spise. Naglo ga otvori i izbaci police i ladice.

— Vezati! — zapovijedi. — Vezati klipana, gurnuti ga u ormar i položiti ormar tako da vrata budu na podu.

Lee Adams je gledao službenikova pomoćnika.

— Ti se gubi, momče! — reče mu. — Ali ne čini gluposti i nemoj da te više vidim. Marš!

Mladić dršćući kimne. Nesigurno otapka prema vratima. Kada se našao na stubama i vidio da ga nitko ne slijedi, potrčica kao da ga je čopor vukova gonio.

Lee Adams se promuklo smijao. Druga dvojica razbojnika podigla su telegrafistu na noge.

Mucao je nesuvisle rečenice.

Razbojnici su mu grubo svinuli ruke na leđa. Glasno je stenjao. Tako čvrsto su mu stegnuli uže na zglobovima da mu se urezalo u kožu. Svezali su mu i noge i odnijeli ga do ormara za spise.

Telegrafist je vriskao od straha, ali su ga razbojnici ugurali u ormar, zalupili vratima i prevrnuli ormar. Čovjek je još neko vrijeme urlao, a zatim je još samo tiho jecao.

Lee Adams zastane pred uređajem za brzojave i stade ga promatrati nabrana čela. Zatim zgrabi nož i prereže sve žice.

Na kraju trgne revolver i ispali tri metka u aparat. Gledao je u Wesleya Gourдина, jednoga od dvojice razbojnika.

— Ti ostaješ ovdje! — reče mu.

Razbojnik kratko kimne i spusti se na stolac.

Lee Adams izade s drugim razbojnikom iz ureda. Ulica je bila pusta i prazna.

Prozori i vrata na kućama bili su zatvoreni. Na ulazima u dvorišta stajali su članovi Batesove bande s uperenim vinčesterkama. Iz jedne od pokrajnjih ulica dođe Vince Custer s još trojicom i pođe prijeko do kuće Malroyevih. Tek nešto kasnije stigao je i Lee Adams. Najvažnije točke u gradu bile su pod opsadom.

Cijeli Round Rock je bio u rukama razbojnika.

VIII

Kada su se vrata prostorije naglo otvorila, a Vance Custer i malo kasnije Lee Adams ušli, liječnik se kraj stola nevoljko uspravi.

Njegovo usko lice bijaše obliveno znojem. U lijevoj je ruci držao sondu, a u desnoj uska kliješta. Okrene se i dobaci razbojnicima mrki pogled.

Prostorija je bila ispunjena slatkastim mirisom krvi. Stol je bio zamazan usirenom krvlju. Mladićevo ubrzano stenjanje glasno je odjekivalo u kući.

Orville Bates stajao je ledima prema prozoru. Još uvijek je držao u ruci kolt i kao prikovan zurio u liječnikove vitke ruke koje su kliještima prodirale u ranu. Krvarenje se smanjilo. Liječnik je mogao bolje vidjeti ranu.

Ostali razbojnici nijemo su prišli k Orvilleu Batesu.

Stari Chester Malroy uopće nije zamijetio razbojнике. Stajao je kraj stola i čvrsto držao ramena svojeg sina da se ne može micati. I njegovo se lice kupalo u znoju. Vidio je samo liječnikove ruke i rane svojeg sina.

U drugome kutu sobe stajale su njegova žena i kćerka. Eve Malroy zarila je uplakano lice u majčin naručaj. Majčine su oči bile nepomične i činilo se kao da gledaju u prazno.

— Imamo šerifa i telegrafista, šefe — reče Lee Adams sa smiješkom i doda: — Zvezdonosac je u svojem zatvoru. Wesley je u

brzajavnom uredu. Carter je ostao u šerifovu uredu.

Orville Bates zadovoljno kimne. U tom času liječnik je oprezno izvukao kliješta iz rane. Bila su to veoma uska kliješta, a držala su na vršku deformirani olovni metak.

Liječnik spusti metak na stol.

Krv ponovno poteče iz rane. Liječnik je teško disao. Spusti sondu i kliješta, posuši krv i počne šivati ranu. Ruke su mu radije brzo i vješto. Mahne Henrietti Malroy da pride i briše krv. Učinila je to kamena lica.

Rana je bila velika, nastala je od razornog metka. Nakon gotovo pola sata liječnik je završio operaciju. Kada se uspravio, bio je blijed, koža mu je bila žuta poput pergamenta.

Ubrzano je disao, a ruke mu odjednom počese drhtati. Obriše znoj s lica. Ruke su mu do lakta bile zamazane krvlju.

– Molim čašu vode – reče.

Henriette Malroy mu je pruži. Ispio je žurno, a kada je stavio vrč na stol, ozbiljno pogleda Chestera Malroya.

– Metak je udario u rebro i mnogo toga razderao. Izgubio je mnogo krvi, možda čak previše. Ne znam hoće li preživjeti. Ne mogu ništa obećati.

– Vi... vi ste učinili najbolje što ste mogli, doktore – reče Chester Malroy i kimne.

Liječnik otvori torbu i izvadi zavoje.

Svježu ranu još jednom ispe-re jodom. Zatim Henriette pola-

ko podigne sina, a liječnik stavi čvrsti zavoj.

– Bill mora mirno ležati, gospodo Malroy – reče on. – Ne smije se micati. Najbolje bi bilo da ostane ovdje na stolu. Svežite ga čvrsto, mogao bi se početi bacati. Ako se rana otvori i ponovno počne krvariti, s njim je svršeno.

Liječnik umoči ruke u posudu s toplom vodom i opere krv.

– Bravo, doktore! Bilo je odlično – reče Orville Bates i polagano mu pride, pohvalno kimnuvši liječniku. – Zaista odlično!

Liječnik ga hladno odmjeri.

– Mislim da mogu i bez vaših komplimenata – reče suho.

– Da niste momka ranili, sve ovo ne bi bilo potrebno.

Orville Bates je gledao liječnika ljutito. Zatim se ponovno nasmiješi.

– Momak je dovoljno odrastao da zna da se u ovoj zemlji ne može uperiti puška na drugog čovjeka, a da se ovaj ne brani – odvrati namršteno.

Liječnik nije odgovorio.

Okrene se i ponovno zavuče ruku u svoju torbu. Izvadi malu kutiju s bijelim praškom.

– Ovo je laudanum s kininom, gospodo Malroy – reče.

– Kad se vaš sin probudi, pomiješajte mu dvije žličice toga u vrču s vodom. Inače će poludjeti od bolova. Davajte mu to redovito.

Chester Malroy kimne. Liječnik navuče sako i zatvori torbu.

Orville Bates sa žaljenjem zatrese glavom.

— Pretpostavljam da želite poći, doktore. To, nažalost, ne dolazi u obzir. Vi ostajete ovdje — reče, a glas mu je zvučao oštro, pa zatim pogleda jednoga od svojih razbojnika. — Donesi još nekoliko stolaca, Chad. Svi ćemo sjediti. Sigurno će biti udobno — doda i kreštavo se nasmije.

Eve Malroy zajeca. Suze su joj se slijevale niz mlado lice. Chester Malroy joj pride, stavi desnu ruku na rame i umirujuće je pomiluje po kosi.

— Ja ću otići, gospodine Bates — reče liječnik promuklo. — Ja imam još pacijenata koji me čekaju. Vi me nećete zarobiti.

— Zar ne mogu? Ha! — reče Orville Bates i pristupi mu, a usta mu se bijesno razvukoše. — Odmah ćeš vidjeti što ja sve mogu, kostokrpo! Sjedni tamo i drži gubicu zatvorenu. Kada ćeš ići, o tome odlučujem ja.

Orville Bates prekriži ruke na prsima. Iza njega su stala dvojica razbojnika. Bates se ponovno naceri.

Liječnikov pogled prijede preko ljudi što su se polagano primicali. Disao je teško, a zatim kimne. Spusti pogled. Glas mu je zvučao tiho i lagano je podrhtavao.

— Dakle, dobro, gospodine Bates, ja ostajem — reče.

— Znao sam da ćemo se sporazumjeti — odvrati Orville Bates, okrene se i pride Leeu Adamsu.

— Malroyeva djevojka se zove Mary Logan. Otići ćeš k njoj i paziti na nju, Lee — reče mu.

— Dovest ću je ovamo, šefe.

Lee Adams se htjede okrenuti, ali Orville Bates zatrese glavom.

— Nećeš je dovesti — naredi.

— Prostorija nije dovoljno velika. Povedi još jednog čovjeka i ostani kraj nje.

Adams kimne i izađe iz kuće. Chester Malroy je gledao za njim užarena pogleda.

Orville Bates privuče stolac i sjedne. Ispruži noge i stavi kolt u krilo. Sjeli su i drugi razbojnici. Samo su Malroyevi i dalje stajali.

— Sjednite! — drekne Orville Bates na njih. — Sjednite tamo. Ljuti me kada stojite. Osjećajte se kao kod svoje kuće — doda i ponovno se nasmije svojoj šali.

Lice Chestera Malroya bijaše sivo poput kamena. Glasno uzdahne.

— Htio si nešto reći, stari? — upita Orville Bates.

Hladno je odmjeravao Malroya. Ovaj stegne šake. Pogled mu se zario u razbojnikove oči. Ali nije rekao ništa.

— Samo ti pričaj — kriještao je Orville Bates promuklo. — Samo reci što ti se ne dopada.

Chester Malroy se okrene i odvede kćerku do stolca. Sjedne pokraj nje. Žena mu se primakne.

Orville Bates ponovno izvuče svoj sat i podigne poklopac.

— Mislim da će se tvoj sin još jednom pokajati što je uhapsio

mog brata — reče Orville Bates i opet spremi sat.

— Will samo obavlja svoju dužnost, ništa više — reče stari Malroy i makne pramen sijede kose sa čela.

— Dužnost! Ha, dužnost! — stade Orville Bates bijesno puhati. — Zar je njegova dužnost progoniti ljude koje ne pozna? On čini nešto zbog čega druge kažnjavaju. Ali on to smije, jer nosi zvijezdu. Zar možda mislite da je vaš sin bolji od nas, stari? On je jednako tako revolveraš kao i Lee Adams, samo što Adams ne nosi zvijezdu.

— Prestanite vrijeđati mojeg sina — reče Chester Malroy.

Uspravi se na stolcu, ali mu žena položi ruku na rame i preklinjući ga pogleda. No Chester Malroy se nije smirio, nije šutio. Nije ni pomišljao na to. Užarenih očiju gledao je u razbojnika.

— Vi i vaša prljava banda želite pobrati vrhnje s onoga što su drugi stvorili teškim radom — zasikće gnjevno. — Drugi rade dan za danom dok im ne poteče krv ispod noktiju, od jutra do kasne noći. A zatim dođu ljudi poput vas i požanju plodove. Moj sin u cijelom svojem životu nije radio ništa osim što se borio za pravdu u ovoj zemlji. Vi ste ubojica, vi ga nemate pravo vrijeđati!

Orville Bates stisne zube.

— Drži jezik za zubima, stari! Drži gubicu zatvorenu! — ljuto je govorio.

— Reći ću ti ono što hoću, razbojniče! — zaškripi Chester

Malroy bijesno. — Nećeš mi zatvoriti usta! Možeš me tući, vrijeđati, ubiti me, ali ne možeš mi zabraniti da govorim!

— To ćemo još vidjeti, stari. Tako mi svega, vidjet ćemo! — reče Orville Bates.

— Što namjeravate s nama, gospodine Bates? — umiješa se brzo liječnik u svađu, jer je vidio kako je u razbojnikovim očima zaplamsala divlja vatra. — Što namjeravate s nama — ponovi liječnik pitanje.

Bates okrene glavu. Lice mu je bilo blijedo od bijesa. Teško je disao.

— Ovdje ćete ostati, doktore. Sve dotle dok moj brat ne bude slobodan. A ne dođe li na slobodu, umrijet ćete, vi i svi u ovoj prostoriji — oštro je govorio Bates.

Liječnik je teško disao.

— Kako mislite osloboditi svojeg brata? — upita.

Orville Bates se nasloni.

— Poslat ću čovjeka u Austin i poručiti Willu Malroyu da može doći na sprovod svoje porodice ne bude li moj brat u roku od dva dana slobodan.

— A ako Will Malroy to ne prihvati? Da li ćete... da li ćete to doista učiniti? — opet upita liječnik.

Lice Orvillea Batesa pretvori se u stvrdnutu masku.

— Kako me ovdje vidite, doktore. Moj bi brat trebalo da visi na vješalima. Bude li obješen, onda ćete svi umrijeti.

— Will to neće prihvatiti, si-

gurno neće, vi prokleti ubojico
– reče Malroy ponovno.

Liječnik okrene glavu. Bio je blijed i nijemo je kimao.

– Smirite se, gospodine Malroy. Mislim da govori ozbiljno – šaputao je.

Ali je Orville Bates razumio što je liječnik govorio.

– Itekako ozbiljno mislim. A ne bude li stari držao svoju gubicu zatvorenu, bit će prvi koji će ovdje umrijeti, bez obzira na to hoće li Hank biti oslobođen ili ne.

Posljednju rečenicu izgovorio je Bates povišenim glasom, gotovo krikom. Žile na sljepoočnicama su mu pomodrjele, lice se podlilo krvlju.

– Ako mislite da će se Will dati od vas ucijeniti, onda se varate – odvrati Chester Malroy, dok se stisnutim šakama odupirao o koljena. – Nemojte misliti da će se Will dati tako lako prestrašiti. Will je pravi muškarac, Bates. Muškarac, a ne takva prljava gnjida kao što ste vi.

Orville Bates nijemo mahne Vanceu Custeru. Custer skoči i pođe prema starcu.

Liječnik se pomakne i stane ispred Chestera Malroya.

– Jeste li poludjeli? – poviče neprirodnim glasom. – Ostavite te gluposti. On je star čovjek. Bates, vratite svojeg čovjeka. Gospodin Malroy je...

– Onda je dovoljno star da i odgovara za ono što kaže – odvrati Bates.

Liječnik preklinjući podigne ruke. Vance Custer mu pride.

Trenutak poslije toga liječnik je šakom pogoden u prsa. Učinilo mu se kao da je sav zrak iz njegova tijela istisnut. Zakašljao je, zahroptao, stao hvatati zrak i pao nauznak. Teško se sruši na stolac i skvrči, sve dok ponovno nije uspio disati.

Vance Custer dohvati zatim Chestera Malroya. Eve Malroy krikne. Henriette Malroy ustane i objema rukama udari dugonju u prsa. Ali se Vance Custer samo nasmije i udari. Žena padne. Djevojka pokrije lice rukama.

Chester Malroy nije mogao ustati sa stolca. Vance ga zgrabi za zatiljak i gurne. Stolac se prevrne. Chester Malroy padne zajedno sa stolcem i otkotrlja se po podu. Pramenovi kose pali su mu po licu. Podboči se, podigne stolac, polagano se uspravi i stane na noge. Drhtao je.

– To znate – zastenje bijesno. – O da, to znate! Baciti stara čovjeka na tlo. Pokušajte to jednom s mojim sinom. Ili s nekim drugim muškarcem.

– Zar ti još nije dosta, stari? Ovo je bio tek početak – mrm-ljao je Vance Custer tiho, gladeći desnu ruku.

Chester Malroy ga je odmjeravao od glave do pete pogledom koji bi svakog drugog muškarca oborio s nogu i preplavio stidom. Ali ne i Vance Custer, koji je bio okorjeo, bezobziran, nemilosrdan.

Vanceu Custeru nije ništa značilo prebiti stara čovjeka.

Vance Custer nije poznavao nikakvih osjećaja i zato je bio dobar za Orvillea Batesa.

Razbojnik se okrene i vrati do svojeg stolca. Sjedne. Bates je stisnutih očiju promatrao Chesteru Malroya, koji je pomagao svojoj ženi da ustane i sjedne.

U sobi je vladala neugodna šutnja, a glasno disanje onesviještenog Billa Malroya bilo je jedino što je remetilo tišinu.

Nakon nekoliko minuta liječnik ustane i pođe do ranjenika. Opipa mu bilo i sa zadovoljstvom utvrdi da rana više ne krvari. Zatim ponovno sjedne.

Vrijeme se vuklo poput magle.

Round Rock je bio tih i prazan kao da je izumro. Vrući i suhi stepski vjetar puhao je ulicama, donosio sa sobom sitni pijesak i još više pojačavao vrućinu.

Jedini ljudi na ulicama bili su razbojnici Orvillea Batesa, koji su s podignutim vinčesterkama stražarili.

Grad je obuzeo strah.

IX

Djevojka je bila vitka poput gazele, lice joj je bilo usko, a kosa joj je meko padala na čelo, bila je plava i zlatna kao zrake sunca. Imala je velike, duboko plave oči. Stajala je pokraj kućnog prozora i gledala praznu ulicu. Srce joj je snažno udaralo.

Čula je hice, vidjela ljude što su protrčali gradom. Vidjela je kako su neki od njih upali u še-

rifov ured. Onda je sve poklopila tišina. Ali Mary Logan nije to znala sebi objasniti. Okrene se od prozora.

Sklopi svoje vitke ruke i stade zamišljeno koračati po sobi.

Obuze je čudnovati nemir. Nije znala zbog čega. Ali je na neki način osjećala da sve ono što se odigravalo u gradu ima neke veze s njom. Odbaci te misli i nasmiješi se svojoj uobrazilji. No ipak se neprestance na to vraćala. I kada je na njezinim vratima odjeknulo glasno kućanje, prestrašeno se trgne.

Podigne glavu. Stajala je kao oduzeta.

Misli su joj se rojile. Obuze je užasan strah. Nije znala što bi trebalo učiniti.

Ponovo se začu kućanje. Glasnije, izazovnije, s više prijetnje.

Pogled Mary Logan preleti po sobi. Zatim potrči do komode, izvuče pretinac i izvadi dvocijevni ženski pištolj tipa derindžer. Bio je napunjen. Vagne mali, ali ipak teški pištolj u ruci i osjeti malu sigurnost. Zatim pođe prema vratima.

Trgne se kada je vidjela dvojicu muškaraca kako stoje na pragu. Jedan je bio mršav i visok. Ruke su mu bile vitke, lice glatko i hladno. Desnica mu je prelazila preko drške revolvera. Drugi je stajao ukoso iza njega. Bio je nešto niži, lice mu je bilo koščato i neobrijano, a oči sitne i zlobne.

— Jeste li vi gospodica Logan? — upita Lee Adams blagim glasom.

Mary Logan se učini da su joj se svi zglobovi skamenili. Kimne. A zatim podigne lijevu ruku i uperi u došljake svoj pištolj.

— Stanite! Što hoćete? Nemojte... samo nemojte napraviti neku pogrešnu kretnju! — govorila je.

Teško je disala, a glas joj je zvučao promuklo. Ruka joj je lako podrhtavala. Revolveraševe se oči stisnuše, no lice mu ostade glatko i bezizražajno.

— Što to znači, gospodice Logan? — upita Lee Adams, praveći se iznenađen.

— Ne približavajte se ni koraka! — reče Mary, a glas joj je zvučao resko od uzbuđenja. — Ostanite na mjestu!

— A znate li vi uopće rukovati ovim pištoljem? — upita Lee Adams, zlobno se smješkajući.

— Ne znate! Trzaj će vam izbiti pištolj iz ruke, gospodice Logan. Okanite se gluposti! Mi nećemo ništa od vas. Ništa vam se neće dogoditi. Samo ćemo vam praviti društvo tako dugo dok vaš zaručnik ne pusti na slobodu jednog našeg prijatelja.

— Will? — trgne se Mary Logan i zbunjeno zatrese glavom.

— Will nikada neće učiniti ništa što nije u skladu sa zakonom.

— Onda ćete, gospodice Logan, ma koliko da nam je žao, umrijeti i vi i njegova porodica.

Lee Adams je to rekao tiho i tako blago da isprva nije razumjela smisao njegovih riječi, no kad je shvatila, probljedi poput stijene.

Lee Adams iskoristi taj trenutak ženina straha. Ljevica mu poleti uvis i postrance udari o zglob uske ženske ruke.

Užareni udarac prostruji kroz ruku Mary Logan. Ona oštro krikne. Njezini se prsti instinktivno ispružiše. Pištolj padne na pod. Žena uzmakne. Obuze je užasan strah i grlo joj se stegne. Posrne, skupi suknju i htjede se okrenuti. Ali je Lee Adams skočio naprijed. Ispruživši desnicu, čvrstim zahvatom zgrabi Mary za nadlakticu. Žena ponovno krikne. Lice joj se razvuče od boli.

Lee Adams se oporo nasmije.

— Bez straha, gospodice. Ništa vam se neće dogoditi — reče, okrene glavu i pogleda drugog razbojnika. — Uđi i zatvori vrata!

Adams gurne ženu kroz otvorena vrata u sobu.

— Sjednite, gospodice Logan. Morat ćete se naviknuti na to da smo mi sada kod vas. Vaš zaručnik uhapsio je jednog našeg prijatelja. On je, nažalost, brat našeg šefa. Ne bude li pušten, vi ćete umrijeti. Ali on će biti pušten, gospodice Logan. Ja znam da će biti pušten, jer Will Malroy neće riskirati da mi sve poubijamo. A on dobro zna da ćemo to i učiniti. On nas pozna. On to prokleta dobro zna.

Mary Logan ga nije gledala.

Stegnula je ruke i nijemo gledala u pod. U sljepoočicama joj je kucalo, bojala se. Ali razbojnicima nije htjela pokazati slabost, to nije htjela ni za što na

svijetu, a osim toga ne bi ništa ni koristilo. Nitko je ne bi čuo i nitko joj ne bi mogao pomoći. Zato je šutjela. Zato je zarila zube u donju usnicu i lomila prste. Nije se usudila podići pogled, kako razbojnici ne bi vidjeli da su joj oči vlažne.

Lee Adams pretraži sobu i pronade bocu viskija. Zatim obojica razbojnika počese igrati poker, a sjeli su tako da bi Mary Logan morala proći pokraj njih ako bi pokušala pobjeći. I tako je ona odlučila uživjeti se u svoj položaj.

Vani se približavalo podne. Sunce se dizalo, vrućina je postajala sve jača.

– Vi... vi ste mnogo pucali – upita Mary, a glas joj je zvučao slabo, jer je dugo oklijevala prije nego što se obratila razbojnicima.

Lee Adams pogleda preko svojih karata.

Savio je cigaretu. Visjela mu je između uskih usnica. Onda je izvadi iz usta i ispusti gusti dim koji mu se ovio oko glave. Ruka mu klizne prema čaši što je stajala pred njim. Prinese je ustima, ispije gutljaj i kimne.

– Jesmo. Pucali smo. Bilo je malko otpora. Ranjen je sin staroga Malroya.

– Billy? – promuklo Mary Logan protisne to ime. – Ali... ali Billy je još napola dječak. Tek, mu je sedamnaest godina, kako...

– Bio je dovoljno star da zna držati pušku. Bio je, dakle, do-

voljno star da dobije metak – reče Lee Adams oštro.

Ona ga je izbezumljeno gledala.

– Dječak! Bio je dovoljno... – govorila je hvatajući zrak. – Je li živ?

Adams kimne. Pogleda svoje karte i naceri se. Stavi ih na stol.

– Ful asova – reče pobjedonosno. – Pokaži što ti imaš, Porte – doda i okrene glavu prema Mary i reče: – Naravno da je živ.

Mary Logan je čula promukao revolverašev glas. Čula je njegove oštre, hladne riječi, no nije ih shvaćala.

X

Orville Bates uspravi se na stolcu, a zatim ustane i ode do prozora. Revolver vrati u korice i objema se rukama osloni na prozor. Neko je vrijeme nijemo gledao napolje.

U sobi iza njega vladala je tišina. Njegovi su ljudi pretresli kuću i sada su listali nekakve stare novine. Malroyevi i liječnik sjedili su na stolicama i nisu se micali.

Orville Bates se okrene. Baci pogled na veliki stol gdje je ranjenik još uvijek ležao. Disao je teško. U sobi se osjećao miris krvi.

– Vance! – zovne Bates i okrene se, pa nastavi kad je Vance Custer ustao: – Vance, ti ćeš sada poći u konjušnicu i dovesti odanle čovjeka.

Vance Custer nijemo kimne.

Orville Bates pogleda liječnika.

– Kako se zove konjušar? – upita.

– Chapman – odvrati liječnik i pri tomu ne pogleda razbojnika. – Zove se Clint Chapman. Ostavite ga na miru. Čovjek nikome ništa nije skrivio. Što hoćete od njega?

– To je moja stvar.

Orville Bates dade mig Vanceu Custeru. Razbojnik izađe.

Bates se ponovno okrene k prozoru. Vidio je kako Custer prelazi ulicu. Zadovoljno kimne.

Vance Custer je stigao do konjušnice i gurnuo vrata. Ustajali zrak, ispunjen vonjem starog sijena, konjskog znoja i kože sedla, udari mu u nos.

U konjušnici je vladao polumrak. Kroz uske prozore padala je zraka svjetla i osvjetljavala prašni pod. Bila je neizdrživa vrućina.

Vance Custer se osvrne oko sebe i ugleda konjušara kako leži svezan onako kako ga je on sam ujutro tamo ostavio. Konjušar nije mogao progovoriti. Teško je disao. Oči su mu bile otečene, lice blijedo. Kada mu Vance Custer istrigne rubac, požudno stade hvatati zrak i iscrpen padne natrag na slamu. Usnice su mu bile modre. Kao da nije ni opazio da mu je Custer pre-rezao uže na rukama i nogama.

– Ustani, Chapmane – reče Custer.

Prođe kroz konjušnicu do pregratka gdje je stajao njegov konj i izvuče iz torbe kesu s du-

hanom. Gurne je u džep i vrati se.

Clint Chapman valjao se na leđima. Nijemo je trljao zglobove na rukama, crvene i otečene.

Polagano ustane. Posrtao je, vrtjelo mu se u glavi. Ponovno mu prostruji krv kroz udove. Čekao je da ga mine slabost, a zatim otetura do vrata.

Zastane kada ga zaslijepi sjaj sunca. Stade požudno srkati zrak u pluća. Zatim se okrene. Vidio je kako razbojnik stoji pokraj ljestava što vode na sjenik. Vance Custer je zakvačio ruke za široki opasač.

– Što... što namjeravate sa mnom?

Konjušarov glas zvučao je lomljivo. Grlo mu bijaše suho. Ponovno obriše čelo i odmakne pramenove s lica.

– Šef te želi vidjeti.

Vance Custer je savijao cigaretu. Gurne je u usta i kresne šibicu o nokat palca. Na trenutak zasja plamičak i osvijetli njegovo sablasno blijedo lice. Duboko udahne oštri dim.

Chapman ga je nepovjerljivo gledao.

– Što ćete učiniti sa mnom?

– opet upita.

– Šef će ti reći.

Vance Custer krene. Polagano je prišao stajskim vratima.

– A sada idi – naredi Chapmanu.

Clint Chapman kimne. Obuze ga strah. Dlanovi mu bijahu mokri od znoja.

Okrene se i korakne. Oklijevao je. Stajska vrata zaškripaše

kada ih je Vance Custer zatvorio.

– Hajde već jednom! – zakriješti Custer.

Konjušar pođe. Sav ukočen išao je niz ulicu. Vance Custer zaostajao je za njim.

Oštar pijesak škripao je pod čizmama obojice.

Kada su prolazili pokraj jedne sporedne ulice, izađe još jedan razbojnik. U rukama je držao vinčesterku i kimne Vanceu Custeru.

– Prokleta je vruće. Je li sve u redu? – upita.

– Što šef započne, uvijek je u redu – reče Custer nevoljko.

– Grad je miran. Ljudi se boje – reče drugi razbojnik i naceri se. – Ne usuđuju se ni vrh nosa promoliti kroz vrata.

– Tako je i dobro.

Vance Custer pođe dalje. Chapman je išao pred njim. Vance Custer ga gurne prema jednoj kući na drugoj strani ulice.

Clint Chapman ju je poznavao. Tamo su stanovali Malroyevi, koji su izvan grada imali ranč, a čiji je najstariji sin bio teksački rendžer u Austinu. Kakve veze imaju Malroyevi s njim? Što će, dovraga, on u kući Malroyevih?

– Otvori vrata!

Clint Chapman posluša Custerovu zapovijed gotovo mehanički.

Ruke su mu drhtale. Desnom pritisne kvaku i gurne vrata. Zatim uđe u hodnik. U kući je bilo ugodno svježe, ali Clint

Chapman to nije osjećao. Znojio se, lice mu je bilo vlažno. Odjeća mu se lijepila na tijelu. Stežući, osloni se na zid.

Vance Custer uđe za njim u kuću i zatvori vrata. Revolver-skom cijevi pokaže na jedna sobna vrata.

– Ovdje se ulazi – reče.

Chapman je ponovno oklijevao. Vance Custer ljutito skupi usne. Gurne vrata, zgrabi Clint Chapmana za ovratnik i odvuče ga unutra. Konjušar prestrašeno zaštenje. Kad se našao u sobi, nije se usudio progovoriti ni pomaknuti.

Pogled mu je prelijetao preko ljudi. Gledao je ranjenika, zatim Malroya i liječnika te napokon Orvillea Batesa i njegove ljude. Bilo ih je sedmero.

Bates ustane. Polagano se približi.

– Ti si konjušar Champan? – upita.

Chapman brzo kimne. Pogled mu je bio ukočen. U očima mu se zrcalio strah.

– Ti znaš jahati, Chapmane?

Konjušar ponovno kimne. Orville Bates pride prozoru. Pogleda na ulicu.

– To je dobro – promrmlja.

– Sada ćeš učiniti što ti budem rekao. A budeš li pomislio da to ne moraš učiniti, bit ćeš odgovoran za sve što će se dogoditi s ovim gradom. Jesi li razumio?

Clint Chapman otvori usta i prošapće:

– Da!

Orville Bates se vrati od pro-

zora i nakon kratke šutnje progovori:

— Osedlat ćeš konja i odjahati u Austin. Tamo ćeš potražiti teksaškog rendžera kapetana Willa Malroya i reći ćeš slijedeće: ne bude li u roku od dva dana pustio na slobodu mojeg brata, Hanka Batesa, neka kupi pola tuceta lijesova. Njegov brat, njegova sestra, njegova majka, njegov otac i njegova zaručnica bit će ustrijeljeni ako Hank Bates ne bude oslobođen. Jesi li razumio?

Clint Chapman je teško disao. Ponovno kimne i sve ponovi. Orville Bates zadovoljno ga pogleda.

— A budeš li pomislio da je bolje da ne odjašeš u Austin, već da nestaneš, ovaj će grad gorjeti, Chapmane. Ti ćeš biti kriv za sve što će se ovdje dogoditi.

— Ja... ja ću odjahati u Austin — odvraći Clint Chapman gotovo bez daha.

Ali se odjednom javi Chester Malroy sa svoje stolice u kutu:

— Reći ćeš Willu da brata ovog propalice ni u kom slučaju ne pusti!

Orville Bates poskoči kao da ga je otrovnica ugrizla.

— Drži gubicu, stari! Svezat ću te inače! A ti ćeš — obrati se konjušaru — reći ono što sam ti zapovjedio, baš to! Ne budeš li, neka ti bog bude na pomoći.

Bates zgrabi konjušara za vrat. Ovaj čvrsto kimne.

— Naravno, gospodine Bates.

Naravno da ću reći ono što ste mi zapovjedili.

— Smjesta ćeš odjahati. Večeras možeš stići u Austin. Vrijeme počinje teći od sutra ujutro. To reci Willu Malroyu. Od sutra ujutro ima dva dana vremena za razmišljanje je li mu draže da moj brat bude obješen ili radije želi svoju obitelj zadržati u životu. Od sutra ujutro počinje teći vrijeme, a kada prekosutra padne mrak, onda je čas. Dva dana, Chapmane! Točno dva dana! — naglašavao je Bates.

Clint Chapman ne reče ni riječi.

Pogled prepun straha dobaci Malroyevima. Nije mogao tako brzo shvatiti sve što je čuo, a uz to je i njegovo zaprepaštenje bilo preveliko. Stajao je obješenih ruku i činilo se kao da zuri u prazno.

— Sada treba da odjašeš — reče Orville Bates.

Clint Chapman ponovno kimne. Šuteći se okrene i otvori vrata.

— Ne radi nikakvih gluposti! — zaječi grubi glas razbojničkog šefa.

— Neću, sigurno neću — reče Chapman i izađe iz kuće.

Orville Bates pride k prozoru i pogleda na ulicu. Vance Custer stane iza njega.

— Momak je kukavica. Ja ga ne bih poslao.

— Dovoljno je dobar — reče oštro Orville Bates. — Svoje odluke donosim sam.

Ljutito je gledao košcatog razbojnika i vratio se na svoje

mjesto kada je vidio da je Clint Chapman stigao do konjušnice.

— Will se nikada s ovim neće složiti. On to i ne može, jer o zatvorenicima odlučuju njegovi pretpostavljeni — reče Malroy.

Orville Bates ga je mjerio posprdno.

— Mislim da je vaš sin mudar čovjek, Malroy, premda ga inače mrzim. On zna da ja sve činim ozbiljno. I zato će sve poduzeti da ispuni moje uvjete, inače ćete vi umrijeti. A to on neće dopustiti.

— Chapman jaše — reče Vance Custer.

Bates je čuo kako odjekuje topot kopita.

Okrene se na stolcu. Vidio je kroz prozor kako prolazi Clint Chapman na konju. Na glavi je imao šešir široka oboda. Jahao je snažnog konja dugačke grive, konja kakvoga kauboji koriste za dogon stoke, izdržljivu životinju skromnih zahtjeva.

— Ništa nećete postići, baš ništa — javi se Chester Malroy.

XI

Clint Chapman ostavio je za sobom Round Rock. Podbode konja i životinja pobrza. Muklo je odjekivao jednolični topot kopita po širokom Putu Overland kojim je Clint Chapman jahao u smjeru juga.

Cesto se okretao, jer usprkos tome što mu je Bates rekao nije bio siguran da ga ipak ne progone. Ali su krovovi grada tonuli iza njega u dolini i nigdje nije bilo nikoga. Clint Chapman

nagne se duboko naprijed na vrat konja i oštro ga podbode ostrugama.

Razmišljao je. Da, postrijeljat će sve, sve Malroyeve, ne bude li oslobođen razbojnikov brat. Sigurno je lud!

Uspravi se u sedlu i zagleda pred sebe.

Vjetar ga je šibao po licu zbog brzog kasa. Znojio se od žestoke vrućine. Prašina se u sićušnim zrnima kovitlala poput vela oko kopita njegove životinje, lijepila se na njegovo lice, prodirala u sve pore, miješala sa znojem i uskoro stvorila čvrstu koru.

Konjušar nije bio vičan jahanju. Oštra prašina odavno je probila njegovu odjeću i grebla mu kožu. Zarko sunce zasljepljivalo mu je oči, pa su ga uskoro počele boljeti. Grlo mu bijaše suho, a sav je bio sasvim isušen.

Clint Chapman je jahao bez odmora, iako bi nakon nekoliko kilometara najradije sjahao, jer mu se činilo da će mu se kičma slomiti. No mislio je na razbojnikove riječi, na ono što bi se dogodilo kada vođa Orvillea Batesa ne bi bila izvršena. To ga je zadržalo u sedlu. Konj mu se znojio kao i on sâm.

Tako je Clint Chapman jahao sat za satom.

Sunce, koje je poput zrele voćke visjelo na nebu, počeo je pomalo tonuti. Sjene su se produžile. Tek kasno poslije podne Chapman odluči na trenutak sjahati i ispiti gutljaj iz svoje bo-

ce. Konj je pokraj ceste čupkao travu. Clint Chapman je osjećao po cijelom tijelu takvu bol da je mislio da se više neće moći popeti u sedlo. S najvećim naporom nastavi put.

Suton je poput tananog vela pokrio krajolik, a sunčeva kugla obojila se crvenilom poput užarena ugljena. Clint Chapman gotovo više nije mogao sjediti. Pustio je konja da sporije kaska i uspravi se u sedlu. Pred sobom ugleda Austin.

Grad se širio s obje strane rijeke Colorado. Visoke kamene građevine dizale su se prema večernjem nebu. Nekoliko kola kretalo se širokim ulicama.

Clint Chapman odahne s olakšanjem. Ponovno potjera konja.

U hitrom kasu prilazio je ulici. Kad je stigao, večernje su sjene prekrile krovove kuća bakrenim sjajem.

Clint Chapman dosada nije često dolazio u Austin. Ali je znao gdje se nalazi ured tekshaškog šerifa. Jahao je ulicama punim ljudi. Ispred nekih kuća zapalile su se crvene svjetiljke. Svjetlosni natpisi blistali su iznad igračnica.

Clint Chapman priveže svoj iscrpljenog konja ispred ureda tekshaškog šerifa.

Ukočenih nogu popeo se na trijem i ušao. Oblije ga toplo svjetlo nekoliko petrolejki. Clint Chapman skine šešir i udari njime o butinu. Uzdigne se oblik prašine. Kora od znoja i prašine na njegovu licu popu-

cala je. Pride velikom pisaćem stolu za kojim je sjedio muškarac širokih ramena.

Chapman nijemo kimne.

— Zovem se Chapman, šerife. Dolazim iz Round Rocka. Htio bih do kapetana Malroya — reče.

Službenik nabere čelo.

— Round Rock? Pa kapetan tamo stanuje. Zar se nešto dogodilo?

— Htio bih do kapetana Malroya — ponovi Chapman uporno, a glas mu je zvučao umorno i tiho.

— On je tamo prijeko u hotelu »Palace« — reče službenik, uspravi se i pokaže rukom prema prozoru. — Ravno prijeko, gospodine — doda.

— Hvala.

Clint Chapman se okrene. Natakne šešir i napusti ured.

Hladan noćni vjetar milovao mu je vruće čelo. Duboko je disao. Skupine ljudi prolazile su pokraj njega. On to gotovo nije ni opazao. Poveo je konja za uzde i prešao ulicu. Zatim je stigao do hotela.

Uđe u trijem, osvijetljen s mnogo svjetiljaka, a zatim u predvorje. Zaputi se prema recepciji.

Visoki Crnac u tamnozelenoj uniformi strogim pogledom odmjeri prašnog čovjeka.

— Moram do kapetana Malroya, rendžera kapetana Malroya — reče Clint Chapman, a glas mu je škripao od prašine.

Recepcionar baci pogled na knjigu gostiju.

– Soba broj sedam – reče dubokim glasom.

Chapman kimne i dotakne rub šešira. Nijemo pride stubama što su vodile u sobe. Ostruge su mu tiho zveckale.

Popne se na prvi kat i krene duž vrata soba. Ispred broja 7 stane i pokuca.

Prvo su se začuli koraci. On da se kvaka pomakne, vrata se otvoriše. Između vratnica stajao je visok muškarac, mršav poput vuka, žilav i okretan poput divlje mačke. Imao je koščato lice, čelično modre oči i tamnosmeđu kosu. Brzo pogleda čovjeka u hodniku i nabere čelo.

– Chapman? – uzvikne.

Chapmanu se odjednom učinilo kao da mu je s leđa spao teški teret. Prođe pokraj rendžera, uđe u sobu i sruši se na stolac.

Will Malroy je stajao. Lice mu nije odavalo nikakvo uzbuđenje, ali u njemu se probudi nemir.

– Zašto ste došli, Chapmane? Što se dogodilo?

– Bates – prošapće Clint Chapman iscrpljeno. – Orville Bates, gospodine Malroy! On je u Round Rocku.

Will Malroy mu pride i stavi lijevu ruku na rame. Od uzbuđenja zarije prste u Chapmanovu košulju.

– Što to kažete? Govorite, čovječe! Govorite dalje! – navaљivao je na konjušara.

– On... on drži grad u svojim rukama, gospodine Malroy. Stigao je jutros. Njegovi su ljudi

došli do konjušnice i pretukli me. Zatim su zaposjeli grad. Bates je u kući vaših roditelja, gospodine Malroy. Gospođica Logan je također zarobljena, koliko mi je poznato. A vaš... vaš brat, gospodine Malroy, vaš brat...

– Što je s Billyem?

Oči Willa Malroya se raširiše. U njima odjednom zaplamsa čudna vatra.

– Što je s Billyem? Čovječe, govorite! – uzbuđeno vikne.

– Vaš je brat teško ranjen, gospodine Malroy. Bez svijesti leži na stolu u sobi za dnevni boravak. Liječnik sjedi pokraj njega. A Bates mi je rekao: ne budete li oslobodili njegova brata, pobit će sve vaše, sve. To neka vam kažem, rekao je.

Clint Chapman uzdahne i umorno se nasloni.

Will Malroy se međutim okrene. Lice mu je bilo kameno poput maske i blijedo kao u mrtvaca. Nijemo je stajao nasred sobe i grizao usnice. Misli su mu letjele. Morao je najprije razmisliti o onome što je čuo, jer za njega je to bilo strašno iznenađenje i udarac. A zatim, Hank Bates je odavno mrtav. Kada se toga sjetio, grlo mu se stegne.

– On će sve postrijeljati? – ponovi polagano.

Clint Chapman kimne.

– To je rekao, gospodine Malroy. A rekao je da vi znate da on misli ozbiljno.

Will Malroy kimne.

– Da – promrmlja – to znam.

Ali dok je odgovarao, mislio je samo na to što mu je činiti. Očajnički je mislio na nekakvo rješenje i ni na što drugo.

Ode do prozora i zagleda se dolje u mračnu ulicu.

– Oni su u kući mog oca? – upita.

– U sobi za dnevni boravak, gospodine Malroy. Vaš otac, vaša sestra i majka sjede na stolcima u jednom kutu, pokraj njih sjedi liječnik. Nasuprot njima razbojnici paze na njih. Ostali su vani na straži. A na velikom stolu leži vaš brat, gospodine Malroy. I sve je puno krvi.

– Sedamnaestogodišnji dječak! Zvijeri!

Will Malroy se okrene od prozora. Malko se smirio. Prvi udarac je prošao. Razum mu je ponovno radio mirno i razborito, iako ga je nagrizaو strah za njegovu porodicu. Pride Clintu Chapmanu.

– Koliko imamo vremena? Što je rekao? – upita ga.

Clint Champan nabere čelo.

– Dva dana, gospodine Malroy. Rekao je da od sutra ujutro počinje teći vrijeme, a prekосуtra uvečer istječe.

Will Malroy stegne šake i zamišljeno se zagleda u zid.

– Dodite, Champane! – reče i uhvati konjušara za rame i podigne ga.

Clint Champan zatetura od iscrpljenosti. Ali se Will Malroy nije na to obazirao, nije se mogao obazirati. Vukao je čovjeka za sobom.

Izašli su iz sobe, požurili hodnikom i sišli niz stube. Recepcija je sada bila prazna. Will Malroy baci ključ od sobe na recepcijski pult i izađe s Chapmanom iz zgrade.

Nešto kasnije ušli su u ured tekšaških rendžera.

– Moram s pukovniku Parkeru!

Will Malroy osloni se objema rukama o pisači stol i čvrsto zagleda u oči čovjeku koji je tamo sjedio.

– Ja moram smjesta k pukovniku, Safety.

– To je nemoguće, Wille – odvrati Safety, uspravi se i pogleda Chapmana. – Što se dogodilo?

Will Malroy nije se obazirao na zbunjeno lice sugovornika. Zgrabi Clinga Chapmana za ruku i počе ga vući za sobom.

– Ali... ali... ne možeš tek tako, Wille... – suprotstavi se Safety.

Ali ga Will Malroy nije slušao. Već je odgurnuo stražnja vrata ureda i pojurio hodnikom. Na kraju hodnika pokuca i u isti čas otvori vrata.

Stajao je u pukovnikovu uredu.

Soba je bila velika i ispunjena ormarima sa spisima. Iza širokog pisaćeg stola od teške hrastovine ustao je začuđen podebeo, sjedokosi muškarac, od sunca naborana i opaljena lica.

Will Malroy zatvori vrata.

– Oprostite, gospodine, ali ono što vam moram reći, veoma je važno.

Pukovnik nabere čelo. Njego-

ve svijetle oči strogo su gledale Malroya. Nije progovorio ni riječi.

– Čovjek će vam nešto ispričati, pukovniče. Počnite, Chapmane, ispričajte svoju priču.

Clint Chapman uzbuđeno zahvati zraka. Zatim je sve ispričao još jednom.

Kad je završio, sjedokosi čovjek stane ispred pisaćeg stola.

– Tko je Hank Bates? – upita.

Will Malroy se resko nasmije.

– Pitanje je pogrešno, gospodine. Valja reći: tko je bio Hank Bates. Ubojica, gospodine. Mlad kao rosa. Dvadeset godina. Uz pomoć svojega brata prije godinu i pol pobjegao je iz Fort Wortha. U međuvremenu je ubio trojicu ljudi. Prije tri dana uhvatio sam ga na ulici Marble Fallsa. Navečer me je napao. Morao sam ga ustrijeliti.

– Uviete, dakle, ne možemo prihvatiti – reče pukovnik.

Dugačkim koracima uzbuđeno je prelazio po prostoriji. Ruke je sklopio na leđima, a pogled upravio u pod.

– To je nemoguće, gospodine. Hank Bates od jučer leži na Boothillu, na groblju.

– Ali... ali onda... onda je sve izgubljeno. Onda je sve uzalud

– počeo je Clint Chapman mucati i razrogačenim očima zuriti u Willa Malroya. – Razbojnikov brat je mrtav?

– Da! – reče Will Malroy, a glas mu je zvučao oporo. – A kada Orville Bates ovo sazna,

napraviti ću užas u Round Rocku. Ja ga poznajem, pukovniče. On ima veliku razbojničku bandu i terorizira pogranično područje. Nakon svakog napada povlači se u unutrašnjost. On trguje s indijanskim odmetnicima na meksičkoj strani i izvodi napade na banke, poštanske kočije i vlakove. Sada cijeli grad drži u svojim rukama. Orville Bates se ne šali, gospodine! Orville Bates ne!

– Mi možemo smijesta skupiti jedan odred i napasti Round Rock – reče pukovnik i ustane.

Randžer Will Malroy prekriži ruke na prsima i zatrese glavom.

– To bi značilo sigurnu smrt talaca, gospodine. Orville Bates drži u rukama moju cijelu porodicu, mojeg oca, moju majku, moju sestru i mojeg teško ranjenog brata. Neće oklijevati da se time posluži. Nećemo uspjeti, gospodine. Orville Bates će na neki način sve saznati. Saznat će da njegov brat više nije živ. A tada je sve izgubljeno.

Will Malroy okrene glavu prema konjušaru i reče:

– Vi se ne smijete vratiti u Round Rock, Champane! Ako se izbrbljate, a Bates nešto sazna, sve će vrag odnijeti.

Clint Chapman kimne.

Bio je blijed poput krede i zurio je u rendžera.

– On će spaliti cijeli Round Rock, gospodine Malroy.

– To znam – reče Will Malroy i položi ruku na konjušarevo rame. – Podite prijeko u ho-

tel »Palace« i pojedite nešto Chapmane! Ništa vas neće stajati, mi ćemo to srediti. Kasnije ću doći k vama.

— Hvala, gospodine Malroy. Samo mislim da nisam baš gladan.

Clint Chapman pođe prema vratima, mrmljajući promuklo da je sve to uzalud, a zatim izađe iz sobe.

— Ne mogu shvatiti kako je moguće da se čovjek kao što je Orville Bates još slobodno kreće — reče pukovnik i sjedne za pisaći stol.

— On ima mnogo skloništa, gospodine. Njegova banda je velika. Ima mnogo očiju i mnogo toga saznaje.

— Ipak... — podboči pukovnik glavu na obje ruke i zagriže usnice.

— Imamo dva dana vremena, gospodine — reče Malroy. — Od sutra ujutro do prekosutra uvečer čekat će Orville Bates. To je moja stvar, gospodine. Moja je porodica u rukama toga nitkova. Poći ću sam.

— Ne govorite gluposti, kape-tane — ljutito ga pogleda pukovnik Parker. — Želite li se sami boriti protiv petnaestorice razbojnika? Želite li da i vas pokopamo uz vašu porodicu?

— Ne preostaje nam ništa drugo, gospodine. Orville Bates ne zna da je njegov brat mrtav. On se nada da ćemo prihvatiti njegove uvjete, ali to nije moguće. On ima taoce. Dodemo li s odredom, on će se tomu smijati, jer mi moramo voditi računa o

taocima. Budem li, međutim, pošao sam, imam izgleda, gospodine. Oni su mali, ali za mene dovoljno veliki. Riječ je o mojoj porodici. Ako mi ne date svoju privolu, smjesta ću dati ostavku na službi.

— Zar me želite ucjenjivati? — pogleda ga Parker.

Malroy zaniječe glavom.

— Ne, gospodine, ali ja želim da se nešto poduzme. A nemamo mnogo vremena.

Pukovnik je šutio i razmišljao. Will Malroy se nasloni i zagleda netremice kroz prozor u noć. Buka iz saluna prigušeno je dopirala do njih.

Will Malroy je mislio na svoj oca, majku, sestru i mladeg brata koji je sada teško ranjen ležao u Round Rocku. A mislio je i na Mary Logan s kojom se htio vjenčati. Mislio je na Round Rock, svoj rodni grad.

Obuze ga bijes. Ustane i počne nemirno koračati po sobi. Mislio je kako je njegov otac nesalomljiv i tvrd i kako sebi neće ništa dopustiti. Ali što on znači prema razbojnicima Orvillea Batesa? Što se sve može dogoditi u ovim satima? Neizvjesnost je morila Marloya i nije mu dala da se smiri.

— Ja ću to učiniti, gospodine — reče, a njegove su riječi razbile tišinu sobe. — Odjahat ću u Round Rock i pokušati osloboditi svoju porodicu. Uspijem li, tada odred rendžera može napasti, ako ne, onda je ionako svejedno, jer ja ću biti mrtav.

Pukovnik ga je šuteći gledao.

Will Malroy pride pisaćem stolu i podboči se objema rukama. Prodorno je gledao pukovnika.

— Postoji jedna jedina mogućnost, gospodine. Odred rendžera ostat će ispred grada. Ja ću sam odjahati u Round Rock. Ako istekne vrijeme, a ja se ne javim, možete napasti.

Pukovnik Parker dugo je gledao mršavog kapetana, a ovaj mu uzvрати pogled. Zatim sjedokosi oficir kimne, a glas mu zazvuči tiho, ali odlučno:

— Dobro, Malroy, dobro. Pokušat ćemo. Bezumno je, ali vjerojatno nam ništa drugo ne preostaje.

— Sigurno ne, gospodine — reče Will Malroy i uz duboki uzdah spusti se na stolac.

XII

Kada se ranjeni Bill Malroy navečer probudio, istisne iz sebe oštar, prodoran krik, koji kao da je dolazio od ranjene životinje, a ne od čovjeka.

Krik je bio izraz razorne boli što je divljala u mladićevu tijelu i trgnuo je ljude u sobi.

Chester Malroy jurne prema mladiću koji se trzao i čvrsto ga pritisne natrag na stol.

— Lezi mirno, Billy, lezi mirno. Rana ti se ne smije opet otvoriti.

Mladićevo lice bijaše izmučeno i obliveno znojem. Oči su mu bile neprirodno otvorene i kao da će ispasti. Pokušavao je udariti šakama oko sebe. Činilo se kao da nikoga ne čuje i ne vidi. Samo je neprestance vikao. Li-

ječnik otvori torbu i zatraži vrč vode. Otvori kutiju laudanuma i brzo ga pomiješa s tekućinom.

— Podbočite mu glavu — reče Henrietti Malroy — i rastvorite mu usta.

Majka je jedva uspijevala držati glavu što se divlje bacala na obje strane. Oči su joj se ispunile suzama kada je gledala lice svojeg sina, izbezumljeno od očajnog bola.

— Držite čvrsto — reče liječnik.

Chester Malroy pritisne svom snagom mladićev prsni koš. Ali je izgledalo kao da ranjenik ima natčovječansku snagu.

Liječnik prinese vrč sa sredstvom za umirenje boli do mladićevih usta. Činilo se da Bill Malroy nije to opazao. Voda mu je tekla niz krajeve usta. Zagrcne se, zakašlje, pomodri i stade hvatati zraka. Zatim proguta vodu.

Liječnik napuni drugi vrč vodom i laudanumom i ulije ga ranjeniku u usta.

Razbojnici su stajali u širokom krugu oko stola i zbunjeno gledali momka. Nisu se micali, nisu progovorili ni riječi.

Eve Malroy je sjedila, a lice je prekrila rukama.

— Uže — reče liječnik. — Brzo uže. Moramo ga vezati. Rana se ne smije otvoriti.

— Eve, daj uže! — vikne Chester Malroy kćerki.

Djevojka ustane. Lagano je posrtala. Njezino blijedo lice bilo je izobličeno. Nije se usudila ni pogledati brata, čije je stra-

vično buncanje ispunilo sobu. Požuri do ormara i izvadi smotano laso.

Liječnik joj ga istrgne iz ruku, razveže ga i hitrim kretnjama prebaci preko stola, vežući čvrsto gornji dio ranjenikova tijela. Mladić se više nije mogao micati. Njegove širom otvorene oči bile su podlivene krvlju.

Liječnik mu obriše znoj sa čela i položi ruku na nj.

– Dobit će vrućicu – reče tiho.

Chester Malroy stajao je pokraj njega opuštenih ruku. Stenjao je. Njegova se žena okrenula i potajice brisala suze.

Bill Malroy trzao se još desetak minuta. Zatim mu kretnje postadoše spore i ponovo izgubi svijest. Liječnik se nadnese nad ranu. Malko olabavi zavoj i s olakšanjem se uspravi.

– Sve je u redu, gospodine Malroy – reče, okrene se i potraži stolac. – Sada bi mi dobro došla jedna kava.

– Nama također – reče Orville Bates, pride k prozoru i pogleda niz mračnu ulicu. – Cijelog dana nismo ništa jeli. Vrijeme je da nešto dobijemo.

Henriette Malroy je neodlučno stajala. Njezin muž sjedne. Gledao je razbojнике stisnutih očiju, a zatim reče:

– Doktoru i nama spremićeš večeru, ženo. Ovi ljudi tamo neće dobiti ništa. Nismo ih pozvali. Došli su svojom voljom.

Orville Bates se naceri.

– Ne tjeraj mak na konac, stari. I moje strpljenje ima granica. To mi možeš vjerovati.

– Ništa nećeš učiniti za ove ljude, Henriette – ponovi Chester Malroy hladno.

Orville Bates dobaci Vanceu Custeru samo kratki pogled. Ovaj ustane i dugačkim koracima pride Chesteru Malroyu.

– Makni se od mene – reče starac oštro. – Makni se od mene, ti prokleti razbojnice.

Ali Vanceu Custeru nije to bilo ni na kraju pameti. Pride mu posve blizu. Šake mu poletješe. Eve Malroy krikne. Majka joj problijedi. Liječnik procijedi kletvu. Ali se Vance Custer meketavo smijao i trgnuo starca s njegova stolca. Tkanina se razdere u razbojnikovim rukama. Chester Malroy podigne desnu čizmu.

Koščato lice Vancea Custera bijesno se isceri. Prostenje od boli kada ga udarac pogodi u cjevanicu. Zatim udari desnicom. Šaka mu tresne o čelo starog Malroya. Starčeva glava poleti unatrag, oči su mu se raširile, zahropće.

– Prestanite! – poviče liječnik. – Smjesta prestanite!

Vukao je Vancea Custera za ruku. Ali se Custer nije na to ni obazreo. Brzinom munje podigne lakat i tresne liječnika u bradu. Liječnik padne. Napola omamljen, pokušava ustati. Uspio se podići na koljena. Mržnjom ispunjenim očima vidio je kako je Vance Custer jednim udarcem odbacio starog Chestera Malroya u zid. Malroy se hoptajući spusti niz zid. Raskrečivši noge, Custer stane ispred njega.

– Diži se, prokleti starče!

Hajde, diži se! Dosta si dugo mislio da si glavni. Zaboravio si da ovdje odlučujemo mi! – procijedi, pogleda u ženino izborano lice i reče: – No, hoćeš li nam sada nešto spremiti za jelo?

Ona šuteći kimne.

– Ti... ti nećeš... nećeš to učiniti, ženo – reče Chester Malroy s poda, a tanki mlaz krvi tekao mu je iz usta na bradu.

Vance Custer procijedi kletvu i ponovno nasrne na starca.

Chester Malroy sruši se post-rance i zatvori oči. To je vidjela njegova kćerka, skočila je i kleknula pokraj njega. Uzela je u ruke očevu glavu. Suze su joj tekle niz lice i padale na naborano lice Chestera Malroya. On je teško disao i bio je bez svijesti. Drhtavim prstima djevojka prijeđe preko očeva lica.

Vance Custer promatrao ju je prezirno, a zatim se okrene. Šuteći se vrati na svoje mjesto.

Henriette Malroy na trenutak klekne kraj svojeg muža, a zatim pride štednjaku. Raspiri vatru i postavi tavu na ploču. Dok se mast na vatri polagano rastapala, rezala je dugačke kriške slanine i stavljala ih u tavu. Nakon kratkog vremena slani-na poče pucketati i privlačan miris ispuni prostoriju. Henriette Malroy stavi kotlić s vodom na vatru, a u drugu posudu nasipa mljevenu kavu. Pričeka da voda zakipi i prelije ju preko kave.

Chester Malroy se osvijestio, ali je još bio preslab da ustane. Liječnik i kćerka pomogli su

mu da se napola podigne i leđima osloni o zid. Disao je teško, nadlanicom brisao krv s brade i šuteći mjerio Orvillea Batesa, koji je sjedio na svojem mjestu i gledao kako Henriette Malroy donosi iz ormara tanjure i čaše i postavlja ih na komodu pokraj vrata.

– Sada si, očito, velik u svojim očima, zar ne? Sigurno misliš da si učinio veliko djelo, zar ne? – reče starac prezirno Batesu.

S Batesova lica nestade cerekanja.

Liječnik dobaci Chesteru Malroyu opominjući pogled i starac zašuti, skupi usne, ali je na njegovom mršavom licu i dalje zrcalio sav prezir i gađenje što ga je osjećao prema razbojniku.

Starčeva je žena još uvijek stajala kraj štednjaka. Mast je prskala iz tave. Nareže kukuruзни kruh na kriške. Zatim nalije kavu u šalice i donese ih liječniku i svojem mužu.

Razbojnici su ustali i uzeli svoje šalice. Pohlepno su ispijali tamnu, mirisavu tekućinu i jeli pečenu slaninu s tvrdim kruhom.

Kad su završili, obrisali su s brada kapljice masti. Orville Bates se nije više obazirao na četvoro ljudi u kutu. Chester Malroy sjedio je nijemo na svojem stolcu i zurio preda se.

Orville Bates pride k prozoru.

Vani je padala noć. Vidio je svoje ljude kako dolaze iz saluna. Tamo su jeli i sada su po-

novno zauzeli svoja stražarska mjesta. U gradu je gorjelo samo nekoliko svjetala. Građane je obuzeo strah. A Orvilleu Batesu bijaše po volji što je tako, jer tada nije bilo poteškoća za njega.

U sobi u međuvremenu zaplamsaše dvije petrolejke i stadoše širiti topli sjaj.

Kada se Orville Bates okrenuo i ledima oslonio na prozor, Bill Malroy se ponovo probudio. Ovoga puta nije vikao. Bio je posve tih. Malko zajeca i ponovo zašuti. Jako sredstvo što mu ga je dao liječnik odagnalo je bol.

Liječnik smjesta pride ranjeniku i opipa mu bilo.

— Imaš vrućicu, Billy. Billy, možeš li me čuti? — upita ga.

Mladić pokuša kimnuti. Nije mu uspjelo, jer je bio tako čvrsto vezan za stol da nije mogao učiniti ni najmanju kretnju.

— Da — prošapće, a glas mu bijaše slab poput daška.

Liječnik uzme šalicu kave i ponovno doda laudanuma. Ulijevao je mladiću gutljaj po gutljaj, a kad je šalica bila prazna, Bill Malroy iscrpljen uzdahne. Zatvori oči. Lice mu bijaše bijelo, a koža je izgledala prozirna poput pergamenta.

— Zašto... zašto sam... svezan... — prošapće.

Chester Malroy, njegova žena i kćerka stajali su sada pokraj stola. Stari Malroy položi sinu ruku na čelo.

— Imaš vrućicu, Billy. Prije si udarao rukama oko sebe od bolova. Morali smo te svezati. Ra-

na se ne smije otvoriti. Inače ćeš umrijeti.

Bill Malroy zajeca.

— Ja... ja ne osjećam nikakvih bolova... baš nikakvih bolova...

— To je zbog laudanuma, dijete. Imao si metak u prsima — reče liječnik, brišući momku znoj s lica. — Izvadio sam ti ga. Metak ti je slomio rebro i napravio veliku ranu. Dugo će potrajati dok ponovno ne ozdraviš. Moraš dugo i mirno ležati, Billy. Ali ozdravit ćeš sigurno.

Bill Malroy ozbiljno pogleda liječnika, ali ništa ne reče.

Liječnik izbjegne mladićev pogled. Gorko stegne usne i spusti glavu. Čvrsto mu stisne ruku, a zatim se okrene.

Pogledi Billa Malroya prelazili su preko njegovih roditelja, a zatim su se zaustavili na ocu.

— Ja... ja nisam mogao ništa, tata — procijedi. — Vidio sam Charlya, tata. On je mrtav. A zatim je tu bio jedan čovjek. On... on je pucao...

Chester Malroy samo kimne.

— Naravno, dijete, naravno. Nitko tebi ništa ne zamjera, Billy. Ti si sve dobro učinio.

— Hajde, ne lažite momku — reče odjednom Orville Bates i pride stolu, te se zagleda u prestrašeno lice Billa Malroya koji ga je zbunjeno gledao. — Ti si, momče, učinio nešto presudno loše. Dovoljno si star da znaš da se iz puške ne nišani na druge ljude i očekuje da se oni neće braniti. Nisi smio uperiti pušku u Vancea.

— Ali, ja nisam... ja nisam ništa...

— Naravno da jesi — upadne mu Bates u riječi. — Ti si iz puške nišanio u Vancea, a Vance je morao pucati. Tako je to bilo.

— Ostavite dječaka na miru, vi odvratna svinjo — reče Chester Malroy. — On je teško ranjen, vašom krivicom. Njemu je sada potreban mir, ništa osim mira.

— Ne vrijeđaj me, stari — reče Orville Bates gotovo blago.

— Tata! Tata, tko je taj čovjek? — začuđeno pogleda Bill Malroy u svojega oca.

— Da, stari, reci mu — reče Bates smijući se.

— Taj čovjek je razbojnik, Billy — reče Chester Malroy. — On i njegova banda napali su ovaj grad i zaposjeli našu kuću, jer žele Willa na nešto prisiliti.

Ništa se ti ne moraš bojati, dijete. Ništa nam se neće dogoditi.

— Opet lažete, Malroy — reče Bates. — Vama se ipak može nešto dogoditi, mladiću. Naime, ako tvoj brat ne učini ono što mi hoćemo, vi ćete u tom slučaju umrijeti. Tako to izgleda.

Pogledi Billa Malroya letjeli su od jednog do drugog. Lice mu se zacrveni. Na čelu mu se pojaviše greške znoja.

— Ali... ali... pa to je, to je...

Sve brže je disao. U očima mu se zrcalila bespomoćnost i očaj. Htio je nešto reći, brzo još nešto reći. Ali više nije mogao, jer se ponovno onesvijestio.

Orville Bates gurne ruke za opasač i ravnodušno se okrene.

Chester Malroy obide stol, stane pred Orvillea i reče:

— Vi ste za ovo krivi, vi, prokleti razbojnice. Vi ste krivi da se ponovno onesvijestio. Vi ćete ga ubiti! Već ste ga doveli na rub groba. Hoćete li ga sada dokrajčiti? Što vam je skrivio?

— Marš na svoje mjesto, stari, samo brzo. Neće više dugo potrajati da legneš pokraj svojeg sinka, čuješ li?

Orville Bates podboči se rukama o bokove. Lice mu se zacrveni od bijesa, a male oči su mu bljeskale.

— Ja govorim što hoću, jer je to moje pravo — nastavi. — Ovdje mi odlučujemo, Chestere Malroy. Za mene ste vi nitko i ništa, vi i vaš sin. Makar on nosi zvijezdu. A sada sjednite i zavezite gubicu!

Chester Malroy stegne šake i duboko uzdahne.

— Vi ste zvijer, Bates — vikne na razbojnika. — Moj će vas sin goniti i uhvatiti. Odvest će vas na vješala. Štoviše, ako me prije toga i ubijete, bit će mi zadovoljstvo što znam kako ćete s omčom oko vrata tresnuti o tlo.

Orville Bates pričekao da starac izgovori svoje, a zatim iznenada trgne šakom. Udarac je Chestera Malroya iznenadio, tako da se nije uspio odmaknuti. Posrnuo je natraške.

Liječnik skoči sa svojeg stolca i zgrabi Malroya u posljednji čas. Pomogao mu je da se uspravi na noge. Chester Malroy skoči i svojim otečenim šakama stade mahati prema Or-

villeu Batesu. Jedan udarac okrzne razbojnika. Ovaj se reško nasmije i ponovno udari.

Chester Malroy tresne svom dužinom na pod. Stenjući uspio se podići na koljena i omamljen zatrese glavom.

– Prestanite već jednom, gospodine Malroy. Ta on će vas ubiti – opomene ga liječnik i ponovno pomogne starcu te ga odvede do njegova stolca.

– Vi njemu niste dorasli, gospodine Malroy. On je mlađi i snažniji od vas.

Orville Bates se smijao. Pođe do vrata i izađe u hodnik. Polagano otkorača do kućnog ulaza. Otvori ih i izađe napolje.

Hladni noćni vjetar prelazio mu je preko čela. Stane uz rub stubišta. Leš Charlya Lambarta još je ležao na cesti. Orville Bates napusti predvorje i nastavi koračati uz pročelje kuće. Zastane pokraj jednog ulaza u dvorište. Iz sjene izađe čovjek s puškom. Među usnicama visjela mu je cigareta.

– Sve je mirno, šefe. Ljudi su pustili korijenje. Kako ćemo dugo još morati tu stajati?

– Možete se mijenjati. Noću je dovoljno da samo polovica stražari. U koju je kuću Lee otišao poslije podne?

– Tri kuće dalje, šefe, na lijevoj strani. Svjetlo još gori.

Orville Bates kimne. Pođe na drugu stranu ulice. Stražar ugasi cigaretu o zid kuće i ode prijeko do hotela. Razgovarao je nekoliko časaka s drugim razbojnikom, a zatim uđe.

Orville Bates stigne do kuće

Mary Logan.

Gurne vrata i uđe. Na kraju hodnika otvoriše se jedna vrata. Na vratima je stajao čovjek s revolverom u ruci. Kada je prepoznao Batesa, malko se nasmiješi.

– To je šef – reče.

Orville Bates mu pride. Razbojnik se odmakne u stranu. Bates pogleda u sobu. Bila je ispunjena oblacima dima, a napolja prazna boca viskija stajala je na stolu. Lee Adams se smiješkao Batesu.

– Ne pravi nikakvih poteškoća, šefe!

Orville Bates ljutito stegne usne. U dva koraka našao se pokraj stola. Podigne bocu s viskijem, ode do prozora i baci je napolje.

– Vi ste potpuno poludjeli što ste se opili! – zaviče bijesno. Lee Adams ustane.

– Ali, šefe... – počeo se ispričavati.

– Vi ste idioti!

Orville Bates baci pogled na Mary Logan. Žena je ležala na niskom kauču i navukla pokrivač do vrata. Svojim zelenim očima gledala je divljeg čovjeka.

– Ništa vam se neće dogoditi, gospodice. Ne morate se bojati – reče Bates i zastane pokraj Adamsa. – Vi ćete se smjenjivati. Do pola noći spavat će jedan, drugi će stražarati, a zatim ćete se zamijeniti. Ne pravite se tako blesavi. Budete li obojica potpuno pijani i zaspite li, ona će vam pobjeći i tako će nam izmaknuti glavni adut.

Adams pokorno kimne.

— U pravu ste, šefe! — reče.

Orville Bates pođe do vrata. Još jednom se okrene i pogleda mladu ženu.

— Will Malroy će prihvatiti naše uvjete, gospođice Logan. Vama se, dakle, ništa neće dogoditi. Ali, savjetujem vam da ne pravite nikakvih gluposti. Stari Malroy to neprestrance pokušava, ali neće više.

— Što... što ste mu učinili? — upita mlada žena i ustane.

— Ništa, gospođice — reče Bates i nasmije se. — On sada zna da s nama nema šale.

— Gospodin Chester Malroy je stari čovjek.

Orville Bates sliježe ramenima.

— To treba da mu sami kažete. Čini se da on to ne zna.

Razbojnik izađe iz sobe i zaputi se prema kućnim vratima.

XIII

Kasno poslije podne drugoga dana formirao se odred tekساških rendžera u Austinu.

Bili su to grubi ljudi tvrdih lica. Nosili su široke opasače s teškim revolverima u koricama. Na prslucima su im blistale srebrne zvijezde.

Will Malroy izađe pred vrata zajedno s Clintom Chapmanom i pukovnikom Parkerom. Pukovnik mu stisne ruku.

— Vratite se sretno, kapetane. Želim vam mnogo sreće.

— Bit će mi potrebna, gospodine — odvrati Will Malroy.

Izađe na ulicu i uzjaše konja.

Preko širokog pojasa za oružje nosio je još jedan revolverski opasač, a na lijevom boku njihao mu se još jedan kolt. Clint Chapman ga je slijedio. Pukovnik je ostao na vratima i mahnuo ljudima. Zatim Will Malroy dade znak da se krene.

Krenuli su. Konji su frktali, a koža na sedlima škripala. Udarci kopita muklo su odjekivali. U četvororedovima odjahao je odred iz grada.

Nekoliko ljudi ostalo je uz rub ulice i gledalo za rendžerima.

Odred je stigao do posljednjih kuća u gradu i skrenuo na kolni put prema sjeveru. Ispod konjskih kopita uzdigao se veo prašine.

Sunčeve zrake postajale su jače. Ljudi su uskoro ostavili grad daleko iza sebe, a kad su se okrenuli, vidjeli su samo još krovove visokih zgrada.

— Odred će se odmarati tri kilometra zapadno od Round Rocka — reče Will Malroy.

Clint Chapman, koji je jahao pokraj njega, kimne odobravajući i doda:

— Tamo je pojas šume.

— Baš zato.

Malroy je stisnutih očiju gledao u žarko nebo.

— Još ćemo se jednom temeljito o svemu dogovoriti — reče.

— Moramo ugovoriti i znak iz grada ako stvar bude sređena. Ne bude li znaka, ljudi će ionako doći nakon određenog vremena.

— Uspjet ćete, gospodine Malroy — reče Clint Chapman.

Gledao je Malroya postrance. Pogled mu se zaustavi na čvrstom rendžerovom profilu.

– Ja vjerujem da ćete uspjeti, gospodine Malroy – doda. – Imate izgleda.

– Ne morate me hrabriti, Chapmane. Ja znam što mogu, a što ne mogu. A znam i to što se može i što se ne može. Ja imam izgleda. Sigurno. Ali su oni tako mali da ih gotovo i nema. Moji su izgledi stotinu prema jedan, Chapmane. A neće time postati veći budem li sebe uvjeravao da ću uspjeti. Ja sebi ne smijem zamagljivati stvar. Bit će veoma teško. I nitko se ne mora začuditi ako se pri tome slomim.

– Ja ipak ne vjerujem u to, gospodine Malroy. Ja znam da ćete uspjeti. Jer vi ste u pravu.

Will Malroy se resko nasmije.

– Naivni ste, Chapmane. Kada bi bilo tako da svaki onaj tko je u pravu bude i pobjednik, odavno bismo imali divan svijet. Ali tako jednostavno to nije

– govorio je Will Malroy i gor-ko stezao usne. – Gadovi kakav je Bates često imaju više sreće od nas. Tako to izgleda i ništa se ne može promijeniti. Nema nikakva smisla da se čovjek zavarava. Sve je to gor-ko, ali što vrijedi žaliti se? Zemlja je okrutna, pa jesam li ja sada ili poslije na redu da me neki razbojnik negdje ubije, to je tako svejedno. Večeras ću, Chapmane, odjahati u Round Rock. A onda ćemo vidjeti dalje. Razmišljati već sada o tome što

bi se moglo dogoditi, nema nikakva smisla. Orville Bates je nepredvidljiv. Zbog toga je sve ovo posebno opasno.

Clint Chapman nijemo kimne. Upravi pogled na prašni put.

Razmišljao je o onome što mu je upravo rekao Will Malroy. Nakon nekog vremena se okrene i pogleda lice koščata čovjeka. Vidio je na njemu mnogo bora i nekoliko brazgotina.

– Gospodine Malroy? – zausti.

Rendžer okrene glavu.

– Da? – upita.

– Gadovi su zatvorili Bucka Shermana. Ako ga izvučete, imat ćete pomoć.

– Buck Sherman? Šerif? – trgne se Will Malroy i zagriže usnicu, a Clint Chapman potvrdno kimne. – To je dobra mogućnost, Chapmane. Mislim da ću pokušati.

– Vaši izgledi rastu, gospodine Malroy – reče Clint Chapman, a oči su mu blistale.

– Ne tako brzo, Chapmane. Tko zna u kakvom je stanju Sherman.

Will Malroy skrene konja pokraj velike rupe na cesti.

Ponovno je gledao preda se. Njegovo koščato lice skrivalo je sve što se zbivalo u njegovoj glavi, skrivalo je njegove osjećaje i misli. Clint Chapman dao bi tko zna što da je mogao znati o čemu sada razmišlja Will Malroy. Ali je rendžer šutio i osim udaraca konjskih kopita

ništa nije remetilo tišinu beskonačnog krajolika.

Crte lica Willa Malroya bile su kamene i neprozirne. Uspravno je sjedio u sedlu i činilo se da uopće ne vidi kako konjska kopita podižu prašinu od sitnog zrnatog pijeska i talože se na njegovu licu, miješaju sa znojem i na koži stvaraju tvrdi koru. Sve ovo davalo je njegovom licu oblik i izraz maske.

Kada je sunce dostiglo najvišu točku na nebu, Will Malroy zauzda konja, časak pričekao, pa podigne lijevu ruku i uzvikne:

– Stanite! Sjašite!

Odred se zaustavi. Ljudi skoče iz sedla. Onda odvedoše konje u sjenu gustoga grmlja. Sjedoše. Jedan od njih potpaši vatru i postavi kotlić. Malo kasnije uzavrije voda za kavu.

Ljudi nisu mnogo govorili čučajući u tankoj sjeni i žvačući sušeno meso.

Svi su znali što ih čeka. Nije im baš bilo po volji da čekaju hoće li kapetanu Williju Malroyu uspjeti da sam izađe na kraj s bandom razbojnika. Nije im bilo po volji što moraju čekati hoće li on biti ubijen, a oni neće ništa učiniti da to spriječe. Ali su istodobno znali i to da drukčije ne može biti. Ipak su im živci bili napeti, jer je sve to bila paklena igra bez granica za koju nitko nije mogao predvidjeti kako će završiti.

Kriomice su bacali poglede na Willa Malroya koji je malo jeo, ispio dva velika vrča jake kave, a zatim popušio cigaretu.

Will Malroy je opazio te poglede, ali se nije obazirao. Mirno je uvlačio dim cigarete. Onda je ustao i polagano se približio cesti.

Nije je gledao u daljinu. Pogled mu se zaustavi na visokom lancu brežuljaka. Teško je dišao. Zatim se okrene i vrati do vatre.

– Treba da jašemo dalje. Moramo naći dobro mjesto prije noći – reče glasom koju mu je promuklo zvučao.

Ljudi su to zapazili, ali ništa nisu rekli. I njih je razdirala neizvjesnost. Bili su stoga zadovoljni što je odmor završen, jer barem su mogli jahati, nisu morali dokono sjediti i gledati čovjeka koji je odlučio objema nogama uskočiti u vatru, a oni mu neće moći pomoći.

Popeli su se na konje, pritegnuli uzde i potjerali životinje čim je odjeknula Willova zapovijed za pokret.

Uskoro su se ponovno našli na prašnom Putu Overland. Šutke su jahali prema sjeveru, prema Round Rocku. Gutali su prašinu i znojili se na žezi.

Jahali su nijemo, nisu progovorili ni riječi, iako su mnogi od njih mislili da je sve ovo žrtveni pohod rendžera kapetana Willa Malroya, pri kojem ga oni prate na posljednjem putu.

XIV

Napokon se spustila večer.

Sjene su se zatalasale nad valovitim brežuljkastim krajolikom, a drveće šumskog pojasa i

lica muškaraca utonula su u treperavi sumrak.

Sunčeva kugla je utonula iza obzora, a tama se širila poput crnog vela cijelim krajem.

Will Malroy ustane i šuteći pride svojem konju. Jedan rendžer širokih ramena ga je slijedio. Stao je pokraj kapetana koji je stezao remen sedla.

— Zar vi zaista mislite odjahati? — upita Malroya.

— Zar ste očekivali nešto drugo? — odvrati — Will Malroy.

Pogleda čovjeka i pruži mu ruku. Ovaj je čvrsto stisne. Nekoliko časaka su šutjeli.

— Vi ste mi odgovorni da se ovdje sve onako odvija kao što smo se dogovorili, Burte — reče Malroy. — Pred jutro se toliko približite gradu da možete napasti čim čujete hice.

Čovjek kimne.

— Svakako, kapetane — reče.

— Mi... mi vam želimo mnogo sreće.

Will Malroy ga više nije pogledao. Gurne čizmu u stremen i vine se u sedlo. Koža je lagano zaškripala. Konj je frktao.

Ostali rendžeri su ustali i gledali mršava čovjeka koji je okrenuo konja i odjahao.

— Mislite na Shermana! — dovikne Clint Chapman. — On vam može pomoći...

Zatim zavlada tišina. Jahač je nestao u noći. Njegov se lik stopio s tamom.

Oklijevajući i zamišljeno spustili su se rendžeri pokraj obje vatre.

Potišteno su šutjeli i zurili u

plamenove koji su svojim plamasajima stvarali čudesne slike i sjene.

Oko dvjesto metara ispred grada, koji se samo u obrisima pojavio ispred jahača, Will Malroy zaustavi konja. Sjaše i odvede ga do grmlja. Potapša konja po vratu i izvuče pušku iz navlake. Zatim se predomisli i odluči ostaviti pušku. Dva revolvera bit će mu dovoljna.

Koraci su ga brzo vodili prema mjestu što je uspavano ležalo u ravnici. Hodao je teško u visokim jahaćim čizmama. Ipak je potrajalo samo nekoliko minuta dok je stigao do Round Rocka.

Kuće su poput divovskih prilika iskrsnule pred njim. Will Malroy zastane ispred prve kuće do koje je stigao. Stade osluškivati. Sve je bilo tiho. Sada je bio posve hladnokrvan i miran.

Ponovno krene dalje.

Prolazio je pokraj kuća. Kretao se sporednom ulicom. Ovdje je sve bilo tamno, tamno i bez života. Uskoro ugleda pred sobom na određenoj udaljenosti glavnu ulicu. Izbjegao ju je i ušao u neko stražnje dvorište.

Samo da neki pas ne zalaje!

No sve je ostalo tiho.

Tako stigne do središta grada, a da ga nitko nije otkrio. Stigao je do dvorišta jednog saluna. Zastao je na časak prije nego što se popeo preko drvene ograde. Spretno klizne u dvorište i zaobiđe gomilu sanduka. Ponovno zastane i ogleda se oko sebe. Oči su mu se u međuvremenu navikle na mrak. Vi-

dio je gomilu boca u dvorištu i brzo je obišao.

Kada je stigao do ugla kuće, začuje prigušeni kašalj. Zastane na trenutak. Stisnuvši se uza zid, tiho je disao i čekao. Čuo je muškarca kako kašlje. Polagano, sasvim polagano proviri iza ugla kuće.

Sprijeda, na izlazu iz grada, stajao je muškarac s puškom. Pušio je. Ponekad je šetkarao, dva koraka naprijed, okrenuo se i sa dva se koraka vratio.

Will Malroy je zamišljeno grickao donju usnicu.

Zatim je čovjek iznenada nestao. Nestao je iza ugla.

Malroy je časak oklijevao, a onda protrči uskim prolazom prema ulici.

Ponovno začuje kako pod nečijim čizmama škripi pijesak. Opet se stisne uza zid. Jedva se usudio disati. Bilo je veoma mračno i to je bila njegova prednost.

Čovjek je tiho pjevuckao, a zatim poče kleti. Rendžera nije vidio. Okrene se, podigne rame na i zijevne. Tada Will Malroy krene.

Bio je paklenski brz. Razbojnik je čuo samo tihi šum i osjetio kako je kraj njega projurila sjena. Okrene se, ali mu je to samo napola uspjelo, jer ga je po glavi nešto udarilo.

Zateturao je. Puška mu ispadne. Posrnuo je prema ulici. Will Malroy je vidio kako je otvorio usta i htio vikati. Zarine ljevicu u razbojnikovu košulju, povuče

ga i tresne drškom revolvera po glavi.

Ne pustivši ni glasa, razbojnik padne na tlo.

Will Malroy se hitro ogleda. Sigurno ima još razbojnika na straži. Ali se činilo da nitko ništa nije opazio. Will Malroy zgrabi onesviještenog čovjeka ispod pazuha i odvuče ga u tamu hodnika. Skine mu remen sa hlača i njime mu sveže noge, a u usta mu ugura rubac kako ne bi mogao vikati. Izvuče i par lisičina i stavi ih razbojniku na ruke. Zatim izjuri iz hodnika.

Tada ugleda svjetlo na nekim prozorima. Krv mu uskipi u glavi kada je vidio da gori svjetlo u kući Mary Logan. Stisne šake; ali još nije mogao učiniti ništa.

Krene dalje.

Na drugoj strani ulice ugleda sjenu. Osjeti kako mu se ježi koža. Hodao je polagano, korak po korak. Činilo se da stražar na drugoj strani spava.

Will Malroy je morao na drugu stranu, jer tamo je bio šerifov ured.

Odlučio se na to, iako je opasnost da ga netko vidi sada bila tisuću prema jedan. Ali je uspio. Pojurio je po drugoj strani dalje i stigao do šerifova ureda.

Zastane pred vratima. Mutno svjetlo prodiralo je kroz prozor.

Will Malroy izvuče revolver. Disao je teško, a zatim prstom pokuca na vrata. Zvučalo je preglasno, činilo mu se da je cijeli grad čuo to kucanje. Zatim su se začuli koraci.

– Tko je?

Glas je zvučao pospano. Will Malroy se ugrize za usnicu. Što da kaže, dovraga?

No činilo se da čovjeka uopće nije zanimao odgovor. Gurnuo je zasun i otvorio vrata. Will Malroy je smjesta reagirao. U tren oka još više odgurne vrata i suoči se s neobrijanim, pospanim čovjekom koji je od straha zateturao i otvorio usta, pogotovu kad se suočio s revolverskom cijevi.

– Samo pisni i to će ti biti posljednje! – reče rendžer hladno.

Razbojnik zatvori usta. Podigne ruke i nesigurnim koracima krene natraške. Bio je blijed. Naletjevši na veliki pisaći stol, trgne se i ostade kruto stajati.

Will Malroy zatvori za sobom vrata i naredi čovjeku da se okrene. Oduzme mu oružje i odgura ga prema vratima ćelija.

– Je li šerif tamo? – upita.

Čovjek kimne.

– Gdje su ostali taoci? – oštro će Malroy.

– U kući Malroyevih. Tko... tko ste vi?

– Ja sam Will Malroy – reče Will i pride bliže. – Jesu li taoci još živi?

Čovjek hitro kimne, ali se onda čvršće zagleda u rendžera.

– Čovječe, to vam nikada neće uspjeti! Sutra istječe vrijeme, sutra...

– Zaveži!

Will Malroy skine ključeve i otvori vrata ćelije.

– Marš unutra! – naredi razbojniku.

Čovjek ponovno kimne i posrne unutra. Petrolejka na stropu širila je slabo svjetlo.

U prvoj ćeliji čučao je čovjek na drvenoj ležaljci. Bio je zaspa, a leđima se napola naslonio na zid ćelije. Probudivši se, polagano se digno. Lice mu je bilo otečeno, brada zamrljana skorenim krvlju. Košulja mu je bila na nekoliko mjesta poderala. Kada je ugledao zvijezdu na košulji mršava čovjeka, a zatim mu prepoznao lice, procijedi s olakšanjem:

– Malroy, čovječe, gospodine Malroy, kako ste došli ovamo, što...

– Tiho, Shermane, kasnije!

Will Malroy otvori ćeliju. Šerif izađe posrćući. Kada su stigli u ured, šerif se sruši na stolac.

– Dobro da ste ovdje, Malroy. Ja još ne znam što se zapravo dogodilo. Prekjučer su stigli. Napali su moj ured, prebili me i bacili u ćeliju. Nitko od njih nije progovorio ni riječi.

– Vi ste zbog mene bačeni u ćeliju – odvrati Will Malroy, pa donese opasač i revolver iz ormara i reče: – Prikopčajte to, Shermane.

– Zbog vas? – zabezekne se šerif, posegnuvši za svojim revolverom, te upitno pogleda rendžera.

– Uhapsio sam brata šefa ove bande. Razbojnici su uhapsili moju porodicu i time me žele prisiliti da pustim momka.

– Pa učinite to, Malroy. Što je život jednog razbojnika prema životima vaše porodice? – Uči-

nio bih to, Shermane, ali ne mogu. Hank Bates je mrtav, a kada Orville Bates to sazna, spalit će grad.

Buck Sherman nije više ništa pitao. Shvatio je. Prikopča revolver.

— Ja ništa ne znam, Malroy — reče iskreno. — Ja ne znam što se događa u gradu.

— Razbojnici su zarobili moju porodicu u našoj kući. I kod gospođice Logan su neki od njih. Osim toga, u gradu su raspoređene straže. Jednoga sam upravo sradio — govorio je brzo Malroy.

— Koliko imamo vremena? — upita šerif koji je stao ispred ogledala i ljutito opipavao otekline na licu.

— Imamo vremena do ujutro. Najkasnije tada Orville Bates će opaziti da nešto nije u redu. Imamo samo ovu noć.

Šerif kimne.

— Pođimo onda, Malroy — reče.

— Moramo izaći sa stražnje strane — doda Malroy.

Gurnuvši vrata, on krene kroz uski hodnik. Odgurnuvši zapor na jednim vratima u stranu, otvori ih. Uđe prohladan noćni zrak.

Will Malroy izađe u dvorište. Šerif ga je slijedio.

— Znate li gdje stoje razbojnici? — upita šerif tiho.

— Jedan stoji nasuprot dućana, ali sigurno ih ima i više — odvrati rendžer i hitro se okrene. — Hajdmo da najprije uhvatimo onoga ispred dućana.

Stali su. No, čovjek, kojega je Will Malroy malo prije vidio, čini se da je nestao.

— Možda stoji na stubama — promrmlja rendžer.

Šerif samo kimne i složi se:

— Pokušajmo!

Will Malroy klizne prvi na ulicu.

Obojica su jurila pokraj kuća u tami. Izvukli su oružje, jer su svakoga časa očekivali da će se na početku ulice pojaviti neki od razbojnika.

Ali se nije nitko pojavio. Ništa se nije događalo. Stigli su do glavne ulice i ponovno zastali. Onda Will Malroy krene polagano naprijed. Ugleda sjenu ispod trijema i povuče se.

— On sjedi na stubama. Spava, čini se — reče šerifu.

Buck Sherman se nasmiješi i dobaci:

— A, toga ćemo uhvatiti.

Rendžer kimne. Pogleda niz tamnu ulicu, a zatim izađe iz sjene. Brzim koracima približi se razbojniku. Čovjek nije ništa čuo, ništa opazio. Will Malroy mu ljevicom skine šešir.

Čovjek je smjesta bio potpuno budan.

Glava mu se okretala, oči raširile. Ipak, za njega je bilo prekasno, sasvim prekasno, jer ga je drška revolvera već pogodila po glavi. Pogled mu postade mutan i prazan.

Will Malroy mu ponovno natakne šešir na glavu i uhvati ga da se ne sruši.

Buck Sherman pritrči i onesviještenog čovjeka uhvati za

noge. Zajednički su odnijeli razbojnika u sporednu ulicu.

— U zatvor! — zapovijedi Will Malroy. — U zatvor s njim. Sakupit ćemo sve te klipane što stoje na straži.

Šerif kimne. Preko stražnjih dvorišta odvukli su razbojnika do šerifova ureda i bacili ga u ćeliju.

Prijašnji razbojnik stajao je pokraj rešetaka. Veoma se začudio kada su šerif i rendžer dovukli njegova ortaka.

— Čudiš se, zar ne? — zastane Sherman bijesno. — Pričekaj samo dok uhvatim više vremena. Vratit ću ti svaki udarac što si mi ga zadao, prokleta propalico.

Razbojnik uzmakne kada se rešetka otvorila. Will i Sherman ubaciše onesviještenoga u ćeliju, zaključaše vrata i izadoše.

XV

Približavala se ponoć.

Šestorica razbojnika Batesove bande već je bila u zatvoru, a još uvijek nitko nije opazio da je Will Malroy u gradu.

— Sada ćemo izvući gospođicu Logan — reče Will Malroy kada se sa šerifom ponovno našao u dvorištu. — A zatim ćemo poći u kuću mojih roditelja. Dosađ je sve još išlo lako, Shermane. Sada dolazi ono teško.

Šerif šuteći kimne.

Krenuli su. Iako više nije bilo stražara, kretali su se u sjeni kuća. Koračali su tiho, jer je noć bila tiha i svaki je šum nadaleko odjekivao.

Kada su stigli do kuće Mary Logan, pojavi se mjesec iza oblaka i osvijetli krajolik. Zvijezde na prsima obojice muškaraca su blistale.

Buck Sherman pride osvijetljenom prozoru i pogleda unutra. Mahne, a Will Malroy mu pride.

U sobi za dnevni boravak spavala je Mary Logan na velikom kauču. Za stolom je sjedio vitki, visoki čovjek. Pušio je i imao pred sobom gomilu starih novina.

Will Malroy stisne zube kada je vidio nered u sobi, provaljene ormare i izvrnute ladice.

— Dodite! — šapne on šerifu.

Pride vratima i pritisne kvačku. Učinio je to bez šuma. Vrata se otvoriše.

U hodniku je bio mrak, ali se Will Malroy ovdje dobro snalazio. Kretao se spretno poput divlje mačke.

Buck Sherman zastane na kućnim vratima. U ruci je držao revolver.

Will Malroy stigne do posljednjih vrata u hodniku. Izvuče kolt i jednim udarcem odgurne vrata. Hitrim skokom našao se nasred sobe.

Mary Logan skoči uz oštar krik s kauča i navuče pokrivač sve do grla. Jarka svjetlost na sekundu zaslijepi Willa Malroya. To je Leeu Adamsu bilo dovoljno da savlada zaprepastenje. Skoči sa svojeg mjesta i desnicom zgrabi revolver.

U tom času osvane Buck Sherman na vratima.

– Ne pucajte! – vikne mu Will Malroy.

Sherman u trenutku baci svoj revolver na razbojnika. Lee Adams je bio brz, ali je iznenađenje bilo na strani šerifa. Njegov revolver poleti na Adamsa poput taneta. Adams je htio uzmaknuti, desnica mu se zari-la u dršku njegova revolvera. Ali ga u taj čas šerifov revolver pogodi u vrat. Ponestane mu zraka. Posrne natraške, spotakne se preko stolca i, tražeći oslonac, podigne ruku.

Will Malroy već je bio kraj njega. Gledao je u razrogačene oči revolveraša i s nekoliko udaraca onesposobi ga za otpor. Lee Adams omamljeno zaglavinja. Will Malroy ga otjera do zida.

– Jesi li dobro, Mary? – upita istodobno djevojku.

Mary Logan je bila previše zbunjena da bi mogla odmah odgovoriti. Sjedne. Bila je blije-da kao zid.

– Wille... – promuca prestrašeno. – Wille, odakle si došao?

Will Malroy nije skretao pogled. Držao je revolver u desnoj ruci. Bio mu je zategnut, a prst mu je ležao na otklonu. Lee Adams se nije usudio ni maknuti.

– Ovdje sam, Mary, i sve ću spasiti, sve. Ovi će razbojnici stići na vješala, za to ću se ja pobrinuti – govorio je Malroy.

Buck Sherman pride k svjetiljci i smanji stijenj. Zatim pride k prozoru, otvori ga i pogleda napolje.

– Ali u kući je još jedan čovjek – prošapće Mary promuklo.

– Gdje? – upita Will Malroy.

– Pazi, Wille! – krikne Mary.

Will Malroy smjesta skoči u stranu. Udarac Leea Adamsa nije ga pogodio, samo ga je okrznuo. Jednim udarcem odbaci revolveraša u stranu, a revolverom ga udari po čelu. Uz tiho hroptanje Lee Adams se složi na pod.

– E, sada je zbilja dosta! – odjekne opori glas iz hodnika.

Oči Mary Logan se raširiše. Obojica muškaraca se naglo okrenuše.

Čovjek na vratima nije bio dokraja odjeven. Spavao je. Kosa mu je visjela preko čela, a izgužvana košulja izvučena iz hlača. U lijevoj je ruci držao opasač, a u desnoj revolver. Naslonio se na vratnicu.

– Ovo niste očekivali, zar ne?

– cerio se. – Otpasujte se, zvjezdonosci! A zatim mi recite što tražite ovdje. Ili, još bolje, reći ćete to šefu. On će se obradovati. Zar vi mislite da ćemo mi dopustiti da se uništi naš plan?

Zar ste zaista mislili da nas možete prevariti? To se šefu neće svidjeti. Mislim da ćete se pokazati, a i oni drugi, Malrozevi.

Will Malroy stegne usta. Šerif spusti pogled, a zatim baci svoj revolver na pod. Razbojnik zadovoljno kimne.

– A sada i ti – reče i pogleda Willa Malroya.

Rendžer je od početka znao da nema velikih izgleda, ali na

ovaj način nije htio izgubiti, pogotovu zbog tako glupe pogreške. Ipak otvori desnu ruku, a revolver muklo tresne na pod.

Will Malroy je stajao ukoso prema vratima. Zato razbojnik nije vidio da ima obješen još jedan kolt. On se samo pobjedonosno cerio i zapovjedio muškarcima da nogama gurnu svoje revolvare prema njemu. Učinili su to. Razbojnik se sagne da ih podigne. Osjećao se sigurnim.

Will Malroy nasluti svoju priliku i potegne tako brzo kao nikada dosad. Ali pucati nije smio. Preostali razbojnici nisu smjeli saznati da je on u gradu. Njegovi roditelji i braća još su bili u rukama Orvillea Batesa.

Zato tresne revolverom razbojnika još prije nego što je podigao glavu. Pogodio ga je tolikom snagom da je pao ničice. Malo kasnije pokuša ustati, ali su šerif i rendžer djelovali brzo. Buck Sherman u skoku podigne svoj revolver, a kada se razbojnik podigao na koljena, udara ga.

Will Malroy se nagne nad njim i reče Shermanu:

– Vežite ga!

Will Malroy vrati se do Leea Adamsa.

Na ruke još uvijek onesviještenog revolveraša navuče lisičinu. Zatim se uspravi i vrati revolver u korice.

Rendžer se okrene i pride k Mary Logan. Mary je u međuvremenu ustala. Maknula je kosu s čela, a njezino blijedo, ispa-

ćeno lice lagano se trzalo. Oči su joj bile vlažne. Odjednom zajeca i baci se prema Malroyu.

Stezala ga je u naručju i očajnički jecala. Njegove su je ruke čvrsto držale i umirujuće milovale po leđima. Sve što je proživjela u posljednja dva dana sada je provalilo iz nje. Sakrila je lice na njegove grudi i čvrsto ga držala kao da ga više neće pustiti.

– Jesu li ti što učinili, Mary?

– upita Malroy, a glas mu je bio mračan.

Podigla je glavu.

– Nisu... – procijedi jecajući.

– Nisu, Wille! – doda i obriše suze. – Oh, Wille! Prvoga dana došao je jedan čovjek i rekao da nam se ništa neće dogoditi ako ti nekoga oslobodiš, a ako ne, onda će nas sve postrijeljati...

Lice Willa Malroya bilo je tvrdo poput stijene.

– Sigurno, Mary. Ali sada je to prošlo.

– A... a tvoji roditelji, Wille, tvoja sestra? Billy... Billy je teško ranjen, Wille...

– Znam, Mary. Svatko od ovih ljudi platit će svoj dio, Mary. Ni jedan neće proći bez kazne.

Will Malroy podigne glavu Mary Logan i pogleda joj u oči.

– Morat ćeš sada još neko vrijeme ostati sama, Mary. Mi moramo obaviti još preostali posao, a to će biti najteži dio.

– Budi oprezan, Wille. Molim te, budi oprezan.

– Hoću, Mary. Pazit ću se.

Will Malroy poljubi je u

obraz i domahne Bucku Shermanu.

Njih dvojica odvukoše onesviještene razbojnike u zatvor.

Zatim su Will Malroy i Buck Sherman ponovo zakoračili niz ulicu. Ovoga puta korake su upravili prema kući Malroyevih.

I ovoga puta Will Malroy je znao da mu neće biti lako. Bude li sada počinio i najmanju grešku, neće biti upropašten samo njegov život nego i životi cijele njegove porodice.

Will Malroy je ulazio u posljednje kolo ove igre na sve ili ništa. Korak mu je bio čvrst, lice ukočeno i neprodorno. Pijesak na ulici škripao je ispod njegovih čizama, a on je vidio još samo jarko osvijetljene prozore svoje roditeljske kuće. Bio je svjestan toga da će se ovdje odlučiti o svemu.

Will Malroy je svakim korakom osjećao kako teret odgovornosti na njegovim leđima postaje sve teži. Zbaciti ga nije mogao, jer je znao procijeniti svoje izgledе, znao je da nema što izgubiti, ali može sve dobiti.

Ispred kuće muškarci su usporili korak.

Buck Sherman povuče se u dvorišni ulaz pokrajnje kuće. Will Malroy odlučno stisne usne i pride kući svojih roditelja.

Pred stubama zastane. Vidio je kako netko leži na podu. Oklijevao je, a zatim pride. Okrene muški leš i pogleda lice puno tamnih mrlja.

— Lambart — prošapće za sebe.

Uspravi se i ostavi mrtvaca. Uđe na trijem.

Kretao se oprezno. Ni jedna stara stuba nije zaškripala ispod njegovih čizama. Zatim stane ispred jarko osvijetljenog prozora i pogleda unutra.

Iznutra ga nitko nije mogao vidjeti, jer je vani još uvijek bio mrak. Will Malroy ih je točno vidio, sve razbojnike Orvillea Batesa. I njega samoga također, kako, onako širok i velik, čuča na stolcu i stražari, dok njegovi ljudi, zamotani u pokrivače, leže na podu i spavaju.

Bilo ih je sedam.

Will Malroy pogleda na veliki stol. Vidio je svojega mlađeg brata kako nepomično leži i činilo se da spava. Lasom je bio čvrsto vezan za stol. Will Malroy ogorčeno stegne šake.

Pogled mu je lutao dalje. Vidio je kako njegovi roditelji i sestra sjede u stražnjem dijelu sobe. Bili su zaspali i nagnuli se naprijed. Na kraju otkrije i liječnika: čučao je na podu i leđima se naslonio na zid.

Will Malroy obuhvati još jednom pogledom cijelu sobu, a zatim se neodlučno okrene. Naime, Orville Bates držao je pušku na koljenima, a on nije imao nikakvog izgleda da ih iznenadi. Znao je to i razmišljao što mu je činiti.

U sobi se nalazilo sedam razbojnika. Prije nego što bi on i zakoračio u sobu, razbojnički meci bi ga raznijeli.

Postrance se pojavi Buck

Sherman. Will Malroy pričekava da šerif stane uz njega.

– Što je, Malroy? – upita šerif i zagleda se u rendžera.

Will Malroy je netremice gledao pred sebe, a glas mu je zvučao prazno dok je govorio:

– Bates je lukav. On drži moje roditelje i braću u istoj prostoriji. Osim toga, tu je i šest njegovih vukova. On sam stražari s puškom u ruci. Nemamo izgleda, Shermane. Čim nas ugleda, pucat će.

– Ali, ne možemo tek tako odustati. Sada kada smo, tako reći, cijelu razbojničku bandu sredili.

Will Malroy posegne u džep i izvadi kesu s duhanom. Šuteći je motao cigaretu. Ukočenom kretnjom stavi je među blijede, skupljene usne. Zapali šibicu. Plamićak baci razigrane sjene na njegovo lice.

Požudno stade uvlačiti dimove.

Njegovo tvrdo lice bilo je sada obraslo bradom i djelovalo je još kruće nego što je bilo. Kada je počeo govoriti, glas mu je zazvučao kreštavo:

– Preostala nam je jedina mogućnost.

Buck Sherman je mirno stajao i gledao rendžera upitnim pogledom.

– Moramo Batesa i njegove ljude namamiti napolje. On mora izaći iz kuće.

– To neće htjeti.

Sherman se lagano stresao od hladnoće. Ali on će povesti i taoce. U tome je opasnost. Ako

Bates sazna da je grad ponovno u našim rukama, nestat će. Ali će zadržati taoce. Onda je nama hoćemo li ih uspjeti oteti.

– To je igra s vatrom, gospodine Malroy. To neće ići.

– Sve što smo učinili ove noći bila je igra s vatrom, Shermane. Ni ovo neće biti gore. U svakom slučaju, bolje je nego izravan napad.

Muškarci su ponovno zašutjeli.

Will Malroy izvuče revolver, promijeni metke i priveže korice čvrsto uz nogu. Pričekali su da se magla razide. Zatim Will Malroy pođe pokraj gomile sanduka. Kimne Bucku Shermanu. Šerif napravi sumnjičavo lice, a u očima mu se vidjela nesigurnost i nervoza.

Širokim koracima Malroy prijede preko ulice i nestane u dvorišnom ulazu susjedne kuće. Čvrsto pogleda u prozor iza kojega je još uvijek gorjelo svjetlo. Zatim čvrstim glasom, koji je snažno odjeknuo preko krova uspavanog grada, vikne:

– Orville Bates!

XVI

Razbojnik je čuo poziv. I ostali su se ukočili kada je odjeknuo snažan glas.

Prvi se pomakne Vance Custer. Ugasi petrolejku i pride k prozoru.

– To je rendžer – reče, a glas mu zazvuči umorno.

Orville Bates mu pride. Pogleda kroz prozor i ugleda mr-

šava čovjeka kako široko raskoračen stoji na glavnoj ulici.

– Rekao sam da će on doći, Vance. Dobili smo igru.

Orville Bates poravna revolverski opasač. Okrene se i naceri pobjedonosno.

– Tvoj sin više drži do tebe nego do mog brata, stari – reče starom Malroyu.

Chester Malroy je šutio.

Izgledao je iscrpljen i umoran. Bilo mu je hladno. Bill Malroy se u tom času probudio, no liječnik se našao pokraj njega. Mladić je buncao nešto nerazumljivo. Liječnik mu opipa bilo i ulije u usta sredstvo protiv bolova.

– On je sâm, šefe – reče Vance Custer i prijede nepovjerljivo preko brade.

– Valjda ne misliš da je došao sam? Sigurno je ostavio Hanka ispred grada. Zar misliš da bi odmah došao s njim ovamo i izbio sebi adute iz ruke?

Orville Bates ponovno pogleda napolje.

– Tamo stoji, prokleti zvjezdonosac.

Razbojnik pride k prozoru i otvori ga. Uđe prohladan noćni vjetar. Orville Bates duboko udahne.

– Ja sam ovdje, gospodine Wille Malroy. Znao sam da ćeš se upustiti u posao. To je sasvim realna trgovina. Gdje je Hank?

– Ovdje je – odvrati Will Malroy. – Ja čekam, Bates.

Orville Bates je oklijevao. U nedoumici zagrize u donju usnicu.

– A gdje su drugi? Gdje su stražari? Gdje su moji ljudi, Malroy?

Will Malroy se trgne. Znao je da dalje ne može razbojnika obmanjivati.

– Odustani, Bates! – vikne i polagano se povuče prema gomili sanduka. – Grad je opkoljen, tvoji su ljudi uhapšeni. Izgubio si.

Orville Bates krikne od bijesa. Potrči i baci se na djevojku. Eve Malroy užasnuto krikne. Chester Malroy htjede priskočiti, ali ga razbojnikov snažan udarac obori na pod. Orville Bates zgrabi Eve za ramena, stisne je uza se i izvuče revolver.

Djevojka je drhtala cijelim tijelom i tiho jecala.

Orville Bates gurne je pred otvoreni prozor. Kada je Will Malroy ugledao svoju sestru, čvrsto stegne šake.

– Dobro pogledaj ovamo! – urlao je Orville Bates. – Tako olako se ne dam uhvatiti!

Okrene glavu prema ostalim svojim ljudima i naredi im:

– Vi ćete izaći napolje i dovesti konje.

Vance Custer je oklijevao. Zatim otvori vrata i pojuri s razbojnicima napolje.

Will Malroy ih je vidio kako izlaze kroz vrata. Nije se micao. Razbojnici su pojurili niz ulicu.

Zatim se na vratima pojavi Orville Bates. Gurao je djevojku pred sobom, a cijev revolvera pritisnuo joj na zatiljak. Posve ošamućena, jedva se micala u

njegovim tvrdim šakama. Orville Bates se smijao.

— Gorko ćeš požaliti — reče — zato što si me htio prevariti. Tvoju ću sestru povesti sa sobom, Malroy. Možeš doći po nju nakon što mi predaš Hanka. Samo, ne čini nikakvih gluposti, Malroy. Ja sam brz na metku!

Will Malroy problijedi poput stijene.

— Izadi, Malroy! Baci oružje! — dalje je vikao razbojnik.

Malroy je oklijevao. Zvekne napinjanje kokota na revolveru Orvillea Batesa. Rendžer izađe iza gomile sanduka i izvuče revolver iz korica. Baci ga u pijesak i ostade stajati. Ramena su mu se mlohavo objesila.

Razbojnik se smijao.

— Čist posao, Malroy. Moj brat za tvoju sestru. Ako nećeš, u redu, mala će umrijeti.

Will Malroy je krajičkom okavidio da je šefir Buck Sherman izašao iza ugla kuće. U ruci je držao revolver i kretao se prema razbojniku, polagano i bez najmanjeg šuma. Will Malroy je netremice gledao razbojnika.

— Nećete uspjeti. Grad je opkoljen — poviče.

— To je sasvim moguće, Malroy. Ova djevojčica je ključ našeg puta — ponovno se nasmije.

U njegovim se očima ogledala samo mržnja. Znao je da mora otići sa svojim razbojnicima.

— Tvoj brat neće doći, Bates — reče Will Malroy ljutito kada je vidio kako Bates čvršće steže njegovu sestru. — On neće doći, Bates. On to uopće ne može.

Orville Bates gledao je Willa ne shvaćajući ništa. — Ti valjda znaš što će se tada dogoditi, rendžeru! — promuca.

— Ništa ti neće koristiti, Bates. Tvoj je brat mrtav.

Na ulici zavlada tišina. I dok se sunce uzdizalo na nebu, a lagani jutarnji povjetarac prelazio preko lica muškaraca, izgledalo je da je Orville Bates poludio. Urlao je Willu Malroyu da će smjesta ustrijeliti Eve Malroy, a zatim i njega. Ali kad je pritisnuo cijev revolvera djevojci na vrat, a ova prestravljeno u smrtnom strahu kriknula, Buck Sherman je skočio naprijed.

Razbojnik je začuo korak iza sebe. Bezglavo se okrenuo i smjesta zapucao.

Buck Sherman je dobio udarac u prsa i noge su ga izdale. Padne na ulicu i osjeti kako nešto toplo i vlažno teče preko njegovih grudi. To je bilo posljednje što je osjetio prije nego što je izgubio svijest.

Potrajalo je samo nekoliko djelića sekunde. Ali Will Malroy bio je brži od svih. Jednim skokom baci se naprijed, padne na tlo i posegne za svojim koltom u pijesku. Razbojnik je, ne gledajući, nemilice pucao svuda oko sebe. Plameni jezici iz revolverске cijevi proljetali su samo nekoliko centimetara kraj Willa Malroya.

Odjednom razbojnik oštro krikne. Malroyev metak udario je u dršku revolvera i zario se u razbojnikov ručni zglobov. Iver drveta od drške kolta rasječe

podlakticu Orvillea Batesa. Revolver ispadne iz ruke koja više nije imala snage. Razbojnik ispusti djevojku. Ljevicom obuhvati ručni zglob, a lice mu se iskrivi od bola. Urlao je kao da je izgubio posljednji ostatak razuma.

Will Malroy skoči. Zgrabi svoju sestru. Ona je teturala i zamalo da nije pala. Rendžer je gurne u kuću. Zatim se približi razbojniku.

— Ustrijeli me! Daj me ustrijeli! — padne Orville Bates na koljena.

Na stubištima su se pojavili muškarci i žena.

Will Malroy zatrese glavom.

— Visjet ćeš, Orville Bates. Bilo bi šteta metka da te ustrijelim.

— Ali... mene boli, mene očajno boli... — ječao je ranjenik.

Više nije bilo potrebe da mu Will Malroy bilo što odgovori. Orville Bates srušio se bez svijesti u pijesak.

Ali u taj čas zapraštaše hici prema rendžeru. Pucali su razbojnici što su izašli iz konjušnice i u galopu se približavali.

Will Malroy se baci na tlo, odskoči u tren oka i brzinom munje otkotrija se iza ugla kuće. Podigne revolver i počeo pucati.

Jedan od razbojnika izleti iz sedla i sruši se na stubištu.

U tom času odjekne mukli topot kopita.

Rendžeri uz rub grada čuli su puškaranje. Jahali su kroz glavnu ulicu. Hici su grmjeli. Razbojnici su udarali konje kako bi mogli pobjeći. Gotovo polegnuvši po vratovima konja, rendžeri su jurili za njima. Razbojnici nisu uspjeli daleko odmaći.

XVII

Nakon toga više nije bilo razbojničke bande Orvillea Batesa.

Will Malroy stajao je pokraj svojeg ranjenog brata.

— Ničega se više ne moraš bojati, Billy. Sada je sve prošlo. Mladić sklopi oči.

Kada se rendžer okrenuo, kraj njegovih roditelja stajala je Mary Logan na vratima. Još je uvijek bila blijeda i izgledala iscrpljeno. Ali kada ju je prihvatio u naručaj, zajeca s olakšanjem.

— Ti plačeš — mrmljao je umorno. — Zbog čega plačeš, Mary? Nije potrebno da plačeš...

— Bio je to pravi užas, Wille. Will Malroy kimne.

— Sada je sve prošlo, Mary, prošlo je za sve nas. Mi smo pobjedili.

Zatvori oči i poljubi je. I odlučio zaboraviti sve što se zbilo protekle noći i posljednjih nekoliko dana. Želio je misliti još samo na ono što je bilo pred njim, na vrijeme bez straha, na vrijeme bez ljudi kakav je bio Orville Bates.

K R A J

U PRIPREMI:

Roe Richmond:
ČELIČNI LJUDI

The logo for LASO, featuring the word "LASO" in a bold, stylized, blocky font with a double outline.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 22,460 d, a za šest mjeseci 11230 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO)

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 400.000 d, c/b stranica 250.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1983. Rukopisi se ne vraćaju.

**SPECIJALNO
IZDANJE**

LASO

**(na vašim kioscima
od 21. 5. 1988.)**



Gene Curry
KARAVANA
VATRENIH ŽENA

- Karavana lakih žena američkog Istoka kreće na Zapad. Što sve doživljava ta neobična karavana na svom putu, saznat ćete uskoro. Ne propustite roman pun napetosti, sladostrašća i ljudske grubosti!
- Križaljka
- Razni prilozi